

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN MEESTER VAN DE MISDAAD

N° 2302

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een Meester van de Misdad

HOOFDSTUK I

GROOT GEVAAR

Omstreeks vijf uur in de namiddag van een vroege voorjaarsdag, reed in snelle vaart een taxi langs de overigens vrij wel verlaten Boulevard de Batignolle in Parijs.

Naast de chauffeur zat een man van geweldige lichaamsafmeting. Dat was James Henderson, de trouwe helper van de Grote Onbekende.

Binnenin zaten John Raffles en Charles Brand, zijn onafscheidelijke vriend.

Raffles zag er heel zonderling uit.

Zijn eigen hoofdhaar, zwart nog, met heel weinig grijs bij de slapen, was te zien, maar hij droeg een spierwitte knevel, en een van die grote witte sikken, zoals men ze bij voorkeur droeg in het laatst van de 19e eeuw, en dan nog alleen als men militair was.

Raffles had geen hoed op, hij droeg geen jas, zelfs geen vest, zijn boord was

losgerukt, en het was duidelijk aan hem te bemerken, dat hij nog pas kort geleden of zwaar ziek was geweest, of een heftige lichamelijke en geestelijke inspanning had moeten doorstaan, die tot het laatste van zijn krachten gevergd had.

En dat was ook inderdaad het geval geweest.

Raffles was zoëven ternauwernood ontsnapt aan een van die ongelooflijke situaties, die vaak met levensgevaar gepaard gaan, en ditmaal was het zelfs gekomen van de zijde van een man, die niet eens met zekerheid wist met wie hij te doen had.

Het is in verband met hetgeen gaat volgen volstrekt noodzakelijk, dat wij in het kort mededelen, hetgeen er nog diezelfde dag en in een gedeelte van de nacht tevoren met Raffles en zijn beide

metgezellen te Parijs was voorgevallen, waar zij sedert enige weken vertoefden en reeds menig avontuur hadden beleefd waarvan er echter geen zo op een haar na, Raffles' leven had gekost.

Tijdens een zwerftocht in de avond, hadden de drie mannen, sjofel gekleed, aan de Seinekade een troepje mannen verrast, zes in getal, die daar klaarblijkelijk met niet al te goede bedoelingen bijeen waren.

Raffles en de zijnen waren naderbij geslopen, en waren er nog getuige van, hoe vijf van hen zich op de zesde wierpen, en hem in de Seine gooiden, na zware stenen aan zijn voeten te hebben gebonden. De drie mannen vielen op de troep aan, sloegen drie hunner neer, terwijl de twee anderen konden vluchten met een pakje, dat zij aan het slachtoffer hadden ontruikt. Raffles zelf wist nog juist op het allerlaatste oogenblik die ongelukkige uit het vuile, gele Seine-water naar boven te brengen, en later naar zijn huis in Battignolle te vervoeren, de drenkeling weliswaar met een gebroken been en andere verwondingen maar dan toch nog levend.

Hoe die man heette wist Raffles niet. De geredde had alleen zijn bijnaam Miggi-Mauggi willen noemen. En hij had ook verteld wat er geschied was.

Die vijf mannen hadden hem het geld moeten brengen, hun ter hand gesteld door een Griek, een zekere Kyriapoulos, die geen hunner nog ooit in levende lijve had gezien, tenzij vermomd, en dat geld had moeten dienen ter betaling van een vrij grote hoeveelheid cocaïne, die Miggi-Mauggi zich had weten te verschaffen.

De schurken hadden het echter voordeliger gevonden, zowel het geld, ruim 100.000 francs, als de gevaarlijke « sneeuw » te incasseren, en daarom hadden zij Miggi-Mauggi willen verdrinken, die hun het dodelijke goedje was komen brengen.

Raffles wilde die geheimzinnige Griek leren kennen, hij vernam van Miggi-Mauggi waar hij de beide ontvluchte boeven zeker zou kunnen vinden, hij begaf zich daar aanstonds heen, na zijn patiënt te hebben verbonden, in gezelschap van Brand en Henderson.

schap van Brand en Henderson.

Kyriapoulos verscheen daar ook inderdaad.

Door een klein gat in de tussenwand van het huis van samenkomst kon Raffles hem zien, met zijn bleek gelaat, zijn gitzwarte, blijkbaar valse baard, en zijn ver uiteen staande roofdierogen, met hun groene kleur, en hij had het gesprek van begin tot eind kunnen volgen.

Maar reeds hier werd duidelijk, met welk een buitengewoon man Raffles naderhand te doen zou krijgen.

Want het bleek, dat die Kyriapoulos reeds volkomen op de hoogte was van de roof, die zijn handlangers op de ongelukkige cocaïnesmokkelaar gepleegd hadden.

Reeds toen stond het voor Raffles vast, dat die schatrijke Griek connecties moest hebben met het politiebureau waar men hem zeker ingelicht had, dat daar drie kerels waren gebracht, die hadden geklapt en het hele voorval hadden medegedeeld. Hij eiste het geld terug, dat hij de kerels had gegeven om Miggi-Mauggi te betalen, zij weigerden, er ontstond een gevecht, waaraan ook de twee zwaargebouwde trawanten van de Griek deelnamen. Deze wist onder hun bescherming de kroeg te ontvluchten waar het gesprek had plaatsgevonden, maar Henderson stond op wacht, wist achter op de auto van de Griek te springen, die hem naar zijn huis voerde, en op deze wijze leerde Raffles niet alleen zijn naam, maar ook zijn adres kennen.

Diezelfde namiddag had hij hem opgezocht, in de vermomming van een gepensioneerde kolonel, maar de Griek was wantrouwend geworden, had hem tersluiks gadeslagen, terwijl Raffles met jeugdige vlugheid de gehele vestibule doorzocht, en daar alle deuren had geopend, en was tot de ontdekking gekomen, met een zeer gevaarlijk tegenstander te doen te hebben. Door een van zijn helpers liet de Griek de pruiik van Raffles' hoofd rukken, zodat op deze wijze het gehele bedrog onthuld werd.

De man met de groene ogen deed nu iets, hetgeen volkomen in overeenstemming was met de vrees, welke al zijn helpers en onderdanen voor hem voel-

den: bij verrassing overviel hij Raffles, en deed hem in een soort elektrische oven opsluiten, met het doel, hem tot as te doen verbranden, en zo tot zelfs het geringste spoor van die gevaarlijke medeweter, die zijn incognito doorschouwd had, te doen verdwijnen.

Waren Brand en Henderson niet juist bijtijds te hulp geschoten, juist toen Kyriapoulos met een zijner helpers zijn groot en somber huis verlaten had, om er pas enige uren later in terug te keren, dan zouden de avonturen van Raffles daar voorgoed een einde hebben genomen.

Slechts op het allerlaatste ogenblik wisten zij een gat te breken in de wand van de oven van grafiet, waarbinnen reeds een ondraaglijke hitte heerste en Raffles naar buiten te trekken. Zij wisten zich te redden in het motorvlotje, waarmede Brand en Henderson langs de Seine waren komen aanvaren, om door de tuin heen de kelder te bereiken, waar zich de oven bevond, en juist voeren zij weg, toen zij de Griek voor een der ramen van het huis zagen verschijnen, die in machteloze, dolle woede de vuist tegen hen ophief.

Aan de overzijde van de Seine hadden zij al gauw een auto gevonden, en nu reden zij naar Battignolle, overgelukkig, dat Raffles aan dit ontzettende gevaar ontkomen was.

Onderweg nochtans werd even gestopt om Brand toe te laten even naar de politie te bellen om deze mededeling te doen van de verblijfplaats van de Griek alsook van de oveninrichting in het huis.

Toen hij terugkwam had zijn gelaat een ernstige uitdrukking.

Hij zei iets tot de chauffeur, stapte in en zodra de auto weer in beweging was gekomen, zei hij tot Raffles:

— Zij hebben mijn aanklacht geneeerd, maar ik geloof niet dat wij er heel veel succes mee zullen hebben. Ik heb het gevoel dat de dienstdoende inspecteur er nogal ongelovig tegenover stond. Het klinkt ook zeer romantisch.

— Het zal wel minder aan de romantiek, dan aan het geld van Kyriapoulos liggen, smics, zei Raffles sarcastisch.

Van dergelijke lieden neemt de politie niet graag aan, dat zij betrokken zijn bij de cocainesmokkelhandel. Ik zou alleen wel eens willen weten hoe hij dat bestaan van die elektrische oven denkt te verklaren. Kyriapoulos kan toch moeilijk volhouden dat hij die alleen heeft gebouwd om proeven te nemen met het vervaardigen van kunstmatige diamanten.

— Hij zal zeggen dat hij een wetenschappelijk amateur is, zei Brand schouderophalend. Er zweeft iets in de lucht, Edward, dat mij doet vrezen voor de toekomst. Want wij hebben nog iets vergeten, dat mij nu pas invalt.

— Laat eens horen.

— Je hebt me zoëven gezegd dat die man wist, waarheen we Miggi-Mauggi vervoerd hebben, en waar wij zelf woonden. Dat had de taxichauffeur hem ver-raden, die wij gisteravond aanriepen om ons en de drenkeling over te brengen. Een bewijs te meer alweer, dat die Griek aan het hoofd staat van een wijdvertakte bende, waartoe chauffeurs, kelners, ja zelfs politieagenten blijken te behoren. En nu hij dat weet, nu zal hij je ernstig kunnen benadelen.

— Hoezo?

— Wel, hij kan de politie op je afzenden.

— Met welk recht zou hij dat kunnen doen, nu hij niet eens weet wie ik ben?

— Je bent een vijand, en dat is voldoende. Hij zal je aanklagen juist van datgene, waaraan hij zich zelf schuldig maakt, van het smokkelen van cocaine, en wij verkeren nu eigenlijk gezegd niet in een toestand, om zulk een aanklacht te weerleggen, want wij hebben iets uitstaande gehad met dat gevecht van gisteravond. En wie eenmaal in handen is van de Parijse politie, dat is algemeen bekend, die komt er niet zo gemakkelijk meer uit.

— Misschien kun je gelijk hebben, Charles, en toch wil ik ons huis in Battignolle pas op het allerlaatste ogenblik prijsgeven, want het is een zeer nuttig en bruikbaar steunpunt. Maar ik geloof dat wij er hier al zijn. Laat de chauffeur stoppen, de man ziet er nogal betrouwbaar uit, maar hij hoeft niet te weten

waar wij binnegaan.

De auto stopte, allen stapten uit, de chauffeur werd weggezonden, en zo snel zij maar konden, met Raffles die zich intussen ontdaan had van knevel en sik, tusschen zich in, begaven de mannen zich naar het door een tuin omgeven, afzonderlijk liggende huisje.

Nauwelijks waren zij binnen, of Raffles begreep maar al te goed, hoezeer Brand gelijk had gehad met wantrouwend te zijn.

Het slot van de achterdeur was geforceerd, en er waren modderige voetstappen te zien op de mat en het marmer van de gang.

Zonder een woord te zeggen, haalde Raffles zijn revolver uit zijn zak, gaf Brand een wenk om hem te volgen, en daalde de trap af naar het onder de grond gelegen vertrek, waar zij Miggi-Mauggi voor zijn eigen veiligheid hadden moeten opsluiten.

Raffles wees met een veelzeggend gebaar op de zware grendels, die terug geschoven waren.

— Zou er nog iemand binnen zijn? vroeg de jongeman fluisterend.

— Wij zullen het wel zien, amice fluisterde Raffles terug. Houd je revolver gereed.

Raffles trok zo snel als hij kon de zware deur open, maar een enkele blik in het kleine vertrek was voldoende om aan te tonen dat de bezoeker, wie hij dan ook geweest mocht zijn, reeds weer vertrokken was.

Miggi-Mauggi lag nog altijd uitgestrekt op zijn bed, met zijn gespalkt been, en keek wel een beetje verschrikt naar die twee dreigende revolvers.

— Wat is er aan het handje, Raffles? vroeg hij. Je gaat me toch niet door mijn raap schieten? Heb ik iets gedaan wat niet goed was?

— Dat hoop ik tenminste niet, Miggi-Mauggi, antwoordde Raffles. Ik merk dat je bezoek hebt gehad.

— Een vriend van je, gaf de patiënt onmiddellijk ten antwoord. Hij is zeker nog geen volle vier minuten weg. Je moet hem, dunkt me, gezien hebben. Hij kwam naar je vragen en zei dat hij een boodschap voor je had.

Raffles en Brand wisselden een blik met elkaar.

Miggi-Mauggi had benauwd naar Raffles gekeken en zei:

— Ik heb er toch niet verkeerd aan gedaan? Ik zei dat je uit was, en dat ik niet wist waar je was. Ik zou het mezelf nooit vergeven, als ik je in ongeligheid had gebracht. Was die man een vriend van je?

— Hij was integendeel heel zeker een groot vijand, maar je kunt het niet helpen, je bent zeker door hem overrompeld. Wij zullen onze maatregelen wel nemen.

— Dus ik heb de man in het nauw gebracht, die mij het leven heeft gered, riep de patiënt op wanhopige toon. Dat zal ik mezelf nooit vergeven. Hoe kan ik dat ooit weer goed maken?

De man strekte zijn bevende handen naar Raffles uit, die naderbij trad, bewogen door de aanblik van dat magere, baardige gezicht, dat toch het gezicht was van een edelman, die misschien vroeger weelde had gekend, dure kleren had gedragen, lid was geweest van allerlei clubs. Hij vatte een zijner handen tusschen de zijne, en zei zacht:

— Ik vergeef je, René de Lambert, want ik neem je toestand in aanmerking en je kon onmogelijk weten dat die man een bedrieger was. Wij weten nu waaraan wij ons te houden hebben. Je hulp neem ik aan, wie weet zal ik daar later wel eens behoefte aan hebben, en op die wijze zul je mij misschien de dienst kunnen vergoeden, die ik je heb kunnen bewijzen.

— Een heel grote dienst was het niet, John Raffles, want je hebt me alleen maar het leven gered, zei de Lambert op bittere toon. Maar hoe het ook zij, men hecht toch nog aan dat leven, hoe ellendig het dan ook is.

Brand wilde iets zeggen, en was op het bed van de patiënt toegetroden, toen boven in het huis de stem van Henderson klonk, die riep:

— Politie op komst, mylord. En hier heb ik de kerel, die hier op bezoek is geweest. Ik trof hem bij de oude wallen aan, terwijl hij zich verscholen trachtte te houden achter een bosje in de tuin.

Hij wilde mij overhoop steken, en ik heb hem een opstopper verkocht, en nu is hij niet veel meer waard.

Bijna op hetzelfde ogenblik kwam er iets als een vormeloos ding de trap af bolderen, en viel neer voor de voeten van Raffles.

Het was een man, klein van gestalte, en wiens neus hevig bloedde.

Henderson kwam na hem de trap af, na de deur achter zich gesloten te hebben, en keek Raffles vragend aan.

Deze dacht slechts een paar seconden na, en wendde zich toen tot de Lambert met de woorden:

— Wij moeten ons tijdelijk in veiligheid brengen, de Lambert. Meenemen kunnen wij je in deze toestand onmogelijk, maar nu kun je me reeds van

dienst zijn, als je wilt. Onthoud dit dus goed: Je weet niet wie wij zijn, je hebt deze bewusteloze ellendeling maar wat wijs gemaakt, en wij hebben de vlucht genomen. Vanavond zul je meer van ons horen. Mocht de politie je willen vervoeren, laat het dan maar toe, want dat is misschien nog maar het beste. Veel kunnen ze je onmogelijk verwijten, want je bent dan toch het slachtoffer geweest.

— Ik zal doen wat je zegt, Raffles, en als ik weer vrij ben en beter, waar je mij ook zult vinden, doe een beroep op mijn hulp, en wat ik, ellendig hondsvot, voor je kan doen, dat zal gebeuren. En maak nu dat je wegkomt, of het is misschien te laat.

HOOFDSTUK II

DE ONDERAARDSE GANG

Toen Raffles, Brand en Henderson haastig het eigenaardige ziekenvertrek verlieten, waarvan zij de deur openlieten en heenstapten over het slappe lichaam van de spion, toen wisten zij, dat zij daarbinnen een betrouwbare vriend hadden achtergelaten.

Dankbaarheid en berouw hadden een trouwe helper van die ongelukkige gemaakt, die nog slechts enkele jaren geleden de gelijke was geweest van edellieden.

— Waar zag je de politie, James? vroeg Raffles, terwijl zij zich voort repten.

— Helemaal aan het eind van de straat, mylord. Ik zag een auto...

Juist op dat ogenblik werd er heftig aan de straatdeur gebeld.

— Daar zijn zij al, zei Brand verschrikt. Zullen wij nog tijdig wegkomen?

— Wij hebben tijd in overvloed, amice zei Raffles glimlachend. De voordeur is heel stevig, en zij zullen zich nog wel eens bedenken, alvorens die te vernielen.

— Maar wat deed die spion daar in

de tuin? merkte Brand op.

— Die vent zal waarschijnlijk hebben willen afwachten, of zijn telefoontje aan de politie vruchten zou dragen, misschien wel om te wachten op een beloning.

— Er valt niet aan te twijfelen, dat Kyriapoulos, zodra hij ons zag vertrekken, argwaan heeft gekregen, en die man hierheen gezonden, waar hij waarschijnlijk nauwelijks een minuut of tien voor ons aankwam. Nu wat gebeurd is, is gebeurd, en wij kunnen nu nog alleen maar trachten, de gevolgen zoveel mogelijk te voorkomen.

Onder dit korte gesprek waren de mannen door een donkere gang gesneld, waaraan een paar wijnkelders grensden.

Raffles trad de laatste van die kelders binnen, die geheel verlaten was en waar alleen maar een oud wijnrek stond met spinnewebben overdekt, terwijl een half dozijn lege flessen in een hoek stonden, bedekt onder een laag stof.

In een andere hoek stond een leeg vat.

Dat alles was slechts te zien bij het licht van de zaklantaarn, die Brand had

ontstoken.

Iedereen scheen heel nauwkeurig te weten wat hij te doen had, want Brand hield de zaklantaarn omhoog, terwijl Henderson bij het wijnrek postvatte en Raffles het vat terzijde schoof. De vloer bestond uit vierkante tegels, dicht aan-een gevoegd, maar aan de kant waar het vat had gestaan, sloten zij niet volkomen tegen de muur aan, en daar was een vingerbrede reet, die echter niet zichtbaar was voor hem, die er niet speciaal op lette.

Raffles haalde uit zijn zak een klein instrument, dat veel geleek op een gewoon knopenhaakje, bracht dit tussen de reet, bewoog het even heen en weer, totdat het ergens achter scheen te haken, en trok het toen met een korte ruk naar zich toe.

Op hetzelfde oogenblik begon het wijnrek zacht krakend te bewegen en draaide weg, tegelijkertijd met een klein gedeelte van wat een hechte muur leek te zijn.

Zo ontstond een smalle, lage deur, die toegang gaf tot 'n tunnel of gang, waarvan de ouderdom door een kenner aanstonds op verscheidene eeuwen zou zijn geschat.

De zoldering was gewelfd en van dikke sluitstenen voorzien. De kalk was nog deugdelijk en al het metselwerk zag er uit, alsof het nog heel gemakkelijk een paar eeuwen weerstand zou kunnen bieden aan de tand des tijds.

Terwijl er boven hun hoofden nogmaals heftig aan de bel werd getrokken aan de straatdeur, gingen de drie mannen achter elkaar die gang binnen, nadat Raffles het vat weer op zijn plaats had geschoven. Daar trok hij van de gang uit het oude wijnrek met het stuk muur weer naar zich toe, en nu wist hij met volkomen zekerheid, dat zelfs het allerscherpste oog onmogelijk iets van die geheime deur zou kunnen ontwaren.

Ook Henderson had zijn zaklantaarn ontstoken, en zij liepen nu achter elkaar haastig en zwijgend voort over de ongelijke bodem van de gang, die bijna in volkomen rechte richting doorliep, maar tevens een klein weinig scheen te dalen.

De tunnel was wel bijna een halve kilometer lang, en geschiedkundigen zouden onmiddellijk gezegd kunnen hebben, dat de gang volgens haar bouwde door monniken moest zijn aangelegd, en zeker behoorde bij een of ander vroeger klooster.

Door een toeval had Raffles het bestaan van die gang ontdekt, en onmiddellijk begrepen welk groot nut hij daarvan in tijden van gevaar zou kunnen trekken.

Toen zij een paar honderd passen hadden afgelegd, zei Brand, onder het voortlopen:

— Nu moeten wij onder de oude vestingwallen zijn.

— En het is gelukkig dat de gang nog goed intact is, mijnheer Brand, want het zou niet prettig zijn om die wallen op ons hoofd te krijgen, zei Henderson meesmuilend.

— De grondvesten zijn gelukkig heel sterk, James, merkte Raffles op. Maar laten wij ons nu wat haasten, want ik wil daarginds zijn nog voor de duisternis valt.

Zwijgend liepen zij voort bij het licht van de lantaarns. De gang beschreef een flauwe bocht, daalde plotseling nog wat steller, en na ongeveer vijf minuten gaans stonden zij voor een zware, met ijzer beslagen deur, die nauwkeurig in het ronde gewelf paste, en die voorzien was van een voortreffelijk slot.

Aan de andere zijde was deze deur afgesloten met sterke grendels, en om die te openen moest men ingewijd zijn.

En nu wisten de drie mannen, dat zij zich voorlopig in veiligheid konden achten.

Zij stonden in een grote kelder; op geregelde afstanden was het gewelf geschoord door zware zuilen, onderling verbonden door gemetselde bogen.

De drie mannen verloren geen tijd. Zij liepen op de stenen trap toe, beklommen hem en bereikten toen hetgeen er nog over was van de voormalige refer van het klooster.

Eindelijk hield Raffles stil voor een vrij grote opening, waar vroeger misschien een schoorsteen was geweest, en waardoor het onkruid en de takken van

allerlei wild struikgewas naar binnen groeide.

In geruime tijd had Raffles geen gebruik gemaakt van deze uitweg, zodat het mes van Henderson er aan te pas moest komen, om wat van die overvloed van planten op te ruimen, zodat men zich een weg kon banen naar buiten.

Zij klommen behoedzaam naar boven, aan de zijde van de oude vestingwallen, waarvan het klooster nauwelijks vijf en twintig meter verwijderd had gelegen.

Heel langzaam werkten zij zich tegen het flauw glooiende talud op, totdat zij gemakkelijk konden heen kijken over de top van de brede wal, die reeds jarenlang geheel schuil ging onder het weelige gras, en konden waarnemen wat er aan de andere kant voorviel.

Het huis van Raffles lag daar vreedzaam in zijn bed van groen, de straat liep er in een flauwe bocht om heen, en huis en straat waren zo laag gelegen, dat de drie mannen van hun standpunt uit heel gemakkelijk konden zien wat daar voorviel.

Een politieauto stond op twintig passen afstand van de voordeur geparkeerd en juist kwam er een andere wagen aanrijden, waarin de drie mannen al gauw een ambulance-auto herkenden.

— Zouden zij de Lambert komen weghalen? vroeg Brand op gedempte toon.

— Het is mogelijk, maar ik geloof eerder dat zij hem rustig zullen laten liggen, bij wijze van een stukje spek in de muizenval, en dat zij het eerder op die andere voorzien hebben.

Raffles bleek goed te hebben gezien, want nauwelijks stond de ziekenauto stil of twee agenten kwamen uit het huis te voorschijn, die een man bij de benen en onder de armen voortdroegen, en hem in de ambulance-auto schoven.

Op die afstand was er van 's mans gelaatstrekken niets te zien, maar het was duidelijk dat het niemand anders kon zijn dan de spion, die onder de vuist van Henderson bezweken was.

Een ogenblik daarna reed de auto weg en dus werd ook het tweede vermoeden van Raffles bevestigd, want deze ziekenwagens bieden plaats in overvloed om

tegelijktijd zelfs vier gewonden te kunnen vervoeren.

Het was duidelijk dat de politie door de Lambert hoopte, de bewoner van het huis weer naar zijn woning te lokken.

Raffles was er stellig van overtuigd, dat zijn patiënt niet zou hebben geklapt, maar de politie was te zeker van haar zaak, naar zij meende, dan dat dit nodig zou zijn geweest. De spion had zijn gesprek met de Lambert woordelijk herhaald, en dat was ruimschoots voldoende.

— Zij zullen volstrekt niet kunnen begripen waar wij ergens heengestoven zijn, merkte Brand op. Zij zullen aan bovennatuurlijke machten geloven.

— Waarom zouden zij dat? merkte Raffles op. Daartoe is volstrekt geen reden. Zij vonden de spion bewusteloos, er verliepen toch zeker tien minuten voor zij ter plaatse waren en waarom kunnen wij ons die tussentijd niet ten nutte hebben gemaakt om door de voordeur heen het hazenpad te kiezen?

— Je hebt gelijk, daaraan dacht ik niet zo gauw. Ik hoop maar dat zij voor die ongelukkige de Lambert behoorlijk voedsel hebben achtergelaten.

— Daaraan twijfel ik niet. Zij zullen wel zo fatsoenlijk zijn, denk ik. Maar zij zetten natuurlijk een paar mannetjes op post, die het huis dag en nacht moeten bewaken. Vroeg of laat, zo redeneren zij, zal ik toch zeker wel terugkeren om te kijken hoe mijn beschermeling het maakt.

— Maar wordt het dan niet hoog tijd, Edward, dat wij de politie eens op de hoogte stellen van de verrichtingen van die Griek? Het moest hem toch onmogelijk gemaakt worden, dat grote huis nog langer te bewonen.

— Wij hebben dat geval al besproken, amice, antwoordde Raffles. Je hebt de politie gewaarschuwd, weet je wel, en zelf verklaard, dat zij nogal sceptisch tegenover je mededeling scheen te staan. En dat zal er niet beter op worden, nu de Griek dan toch eindelijk weet met wie hij te maken heeft gehad. Willen wij wedden dat hij rustig in dat huis blijft wonen?

— Dat zou het tegenstrijdig van anto-

schaamdheid zijn.

— Waarom? Volgens hem zal Raffles het wel uit zijn hart laten, de politie in de zaak te betrekken.

— Worden anonieme aanklachten hier dan aanstonds terzijde gelegd?

— Meestal niet, maar wanneer de aangeklaagde, een gezien, schatrijk man is, dan bedenkt de politie zich nog wel een enkele maal. Zij zal het verhaal als louter fantasie willen opvatten, ontsproten aan het brein van een zwakzinnige, en ze zal zich niet eens de moeite geven, een onderzoek in te stellen in het huis. Neen, ik zou met deugdelijker bewijzen moeten aankomen, en ze persoonlijk moeten kunnen bewijzen ook. En zover zijn wij nog lang niet. Men laat zulk een prachtig huis natuurlijk pas in de steek, wanneer het onmogelijk anders kan, en de vent gelooft natuurlijk stellig, dat hij op het ogenblik nog de beste kaarten in handen heeft.

— Maar het valt toch te bewijzen dat hij de nacht tevoren in de dievenkroeg is geweest om daar cocaïne in ontvangst te nemen?

Raffles schudde het hoofd en zei mismoedig:

— Dat is volstrekt niet te bewijzen, Charles. Denk je dat een van die kerels die bij die gelegenheid gearresteerd zijn, een woord zou durven kikken? Niemand weet zelfs wie hij is. Niemand kent zijn naam. Wie hem zag, die zag hem met een gitzwarte baard, terwijl ik erop durf zweren dat die baard vals is. En als ik mijn hersens maar gebruikt had, had ik dadelijk moeten begrijpen, dat de man achterdocht tegen mij koesterde, daar hij die baard ook droeg, toen ik hem in mijn vermomming als gepensioneerd kolonel bezocht, en daartoe zou volstrekt

geen aanleiding zijn geweest als hij inderdaad met een onschuldig bezoeker had menen te doen te krijgen. En wat de cocaïne betreft, die is natuurlijk of op een onvindbare plaats verstopt, of, wat nog waarschijnlijker is, hij heeft het goede reeds verdeeld onder zijn geregelde afnemers. En wat die twee helpers van hem aangaat, ik ben overtuigd dat zij liever honderd meinden zouden willen doen, dan hun meester te verraden, al ware het slechts, omdat zij niet alleen zijn slaven, maar ook zijn medeplichtigen zijn. Maar kijk eens, daar rukt de politieauto alweer in. Zij hebben het huis zeker van onder tot boven doorzocht, en geven nu hun vruchteloze pogingen maar op.

— Maar als zij de omtrek eens gingen doorzoeken? zei Brand ongerust.

— Zo dwaas zijn zij natuurlijk niet. Mensen die onder zulke omstandigheden de plaat poetsen, blijven natuurlijk niet in de buurt. Die zorgen wel, de afstand tussen zichzelf en de plek, die zij ontvluchten, zo groot mogelijk te maken.

— Wat doen wij nu?

— Voorlopig zullen wij ook maar opstappen, Charles. Het lijkt mij te gewaagd reeds nu door de tunnel in het huis terug te keren, om te zien hoe de zaken staan. Trouwens, je kunt er wel op rekenen dat daarbinnen wel een paar mannetjes zullen zijn achtergebleven, goed verscholen, en voornemens, dadelijk in te grijpen, zodra wij ons vertonen. Om de Lambert behoeven wij ons werkelijk niet ongerust te maken. En duurt het te lang naar hun zin, dan is hij gauw genoeg vervoerd. Nu, ik denk dat mijn geduld het wel langer zal uithouden dan dat van de hoofdcommissaris.

HOOFDSTUK III

EEN GEVAARLIJKE ONDERNEMING

Een uur later bevonden de drie mannen zich volkomen in veiligheid in een zeer eenvoudig gemeubelde kamer van een vierderangs logement, hoofdzakelijk bewoond door circusartiesten en rondreizende toneelspelers, nadat Brand weer was teruggegaan in de tunnel, en uit een der nissen al datgene had gehaald hetwelk Raffles nodig meende te hebben voor de kleine expeditie, welke hij die nacht op touw wilde zetten, met het huis van Kyriapoulos, de Griek, als einddoel.

Het was juist over dit onderwerp, dat Raffles en Brand nu fluisterend spraken in de kleine kamer, waar twee bedden stonden, want Henderson had zich moeten vergenoegen met een slaappleats op zolder.

Het kermisseizoen was aangevangen, en het logement was op dit ogenblik overvol.

— Natuurlijk ga ik met je mee, Edward, zei Brand, ik denk er niet aan om achter te blijven. Maar ik kan toch niet nalaten je onder het oog te brengen, dat wij ons leven op het spel zetten. Wij weten nu waartoe de man met de groene ogen in staat is, wij weten, dat hij zich om een mensenleven niet bekommert, en hoe hij optreedt tegen lieden, van wie hij zelfs maar alleen kan vermoeden, dat zij hem willen dwarsbomen. Hoe hij dus omspringt met mannen van wie hij met zekerheid weet, dat zij zijn doodsvijanden zijn, behoef ik je zeker niet te zeggen.

— Ik weet dat alles, Charles. Wij zullen zeer voorzichtig moeten zijn, en meer kan men er ook al niet aan doen. Ik zal mij voorzien van alles wat ons van pas kan komen, en voor het overige moeten wij vertrouwen op ons goed gesternte. Ein nu zullen wij eindelijk eens wat gaan eten, want ik moet bekennen, dat ik mij nog een beetje slag voel na

dat avontuur van hedenmiddag, en wij hebben vandaag nog geen behoorlijke maaltijd gebruikt.

Men begon dus met datgene wat zelfs Napoleon onmisbaar achtte tot het winnen van een veldslag: het vullen van de maag.

Na zich aldus inwendig te hebben versterkt, het was toen omstreeks half negen in de avond, begonnen de drie mannen aanstonds met het maken van voorbereidselen.

Brand wist nog wel, waar hij het vletje kon vinden, voorzien van een aanhangmotor, hetwelk hij gebruikt had op die gedenkwaardige namiddag, die bijna het einde van Raffles had gezien en dat zouden zij ook nu weer gebruiken, teneinde het huis van Kyriapoulos aan de zijde van het water te kunnen naderen.

Dat was ongetwijfeld de veiligste en ook de gemakkelijkste weg.

Er was ergens een bootverhuurder bij de Pont Alexandre III, die het vletje wel zou willen afstaan, al was het dan ook een heel eigenaardige tijd om boottochtjes te gaan maken.

De tijden waren er echter niet naar, dat bootverhuurders al te nauwkeurig informeerden naar de plannen van hun klanten.

Het vletje was dan ook dadelijk ter beschikking van Brand, die het in zijn eentje ging halen, het statiegeld betaalde, het een paar bruggen verder deed aanleggen, en daar pas Raffles en Henderson aan boord nam.

Het was toen reeds elf uur in de avond.

De vlet was niet al te groot, Henderson woog over de tweehonderd pond, en men kwam dus niet al te snel vooruit, hetgeen gevaaren kon opleveren bij een eventuele ontmoeting met een politiepatrouilleboot.

Want weliswaar kon men het niemand

kwelijk nemen, met een vletje op de Seine te varen, maar dat vletje bevatte een collectie heel eigenaardige voorwerpen, die men meestal alleen maar aantreft in de bagage van beroepsinbrekers.

Bovendien was er nog heel wat meer in, dat voorzeker de nieuwsgierigheid en de argwaan van de politie zou hebben opgewekt.

Maar het geluk was hun in dit opzicht gunstig, want weliswaar zagen zij heel in de verte een paar keren de rode lichten en het felle zoeklicht van een politieboot, maar zij bleven juist buiten de lichtkegel van de schijnwerper, en omstreeks half twaalf, wellicht iets later, kwamen zij in het gezicht van het machtige, sombere herenhuis, in het midden van de achttiende eeuw gebouwd, hetwelk nu een der grootste en koelbloedigste misdadigers van geheel Parijs herbergde.

Het platte dak, op de vier hoeken versierd met kunstig bewerkte schoorstenen, stak duidelijk af tegen de nachthemel.

Raffles had het nijdig tuffende motortje reeds lang van tevoren afgezet, en met behulp van de vaarboom duwde Henderson nu het bootje dicht bij de wal zover voort, totdat het eindelijk stil lag op slechts enkele passen van datzelfde botenhuis, hetwelk reeds een paar dagen tevoren de aandacht had getrokken van Brand, en waarin, zoals duidelijk door de latten heen te zien was, de fraaie motorboot van de Griek veilig opgeborgen lag.

Er was een aanlegsteigertje, ten behoeve van degenen die van die boot gebruik maakten, maar Raffles ontweek dit met voordacht, en fluisterde, toen Brand aan land wilde stappen:

— Luistert eens goed naar mij, jongens. Wij begeven ons op het gebied van een man, die over talrijke middelen beschikt, hem aan de hand gedaan door de wetenschap, om zich van zijn tegenstanders te ontdoen. Raak dus niets aan, geen paal, geen hek, ja zelfs geen boom, steeds voor ogen houdend, dat die voorwerpen gevaren kunnen opleveren. Zet oren en ogen wagenwijd open, wantrouw alles, neem je in acht bij iedere stap

die je zet. Meer wil ik jullie niet zeggen, en nu op weg, en dicht bij elkaar gebleven.

De ervaring had de drie mannen reeds lang geleerd, alles wat zij deden zo muisstil te doen, dat zelfs het scherpste oor niets kon vernemen.

En hoewel het op deze plek bijna stikdonker was, konden zij toch de tas en de zak met gereedschappen zonder het minste geluid te maken aan land brengen.

— En nu de rubber handschoenen aangetrokken, beval Raffles fluisterend. Opgelet, ik herhaal het.

De drie mannen trokken de handschoenen van rood gummi aan en toen namen Henderson en Brand ieder een van de pakken op. Raffles ging vooruit, terwijl zij vlak achter hem bleven, want hij scheen als een kat in het donker te kunnen zien en zou de weg wijzen.

Zij gingen uiterst langzaam voortwaarts, totdat Raffles plotseling een waarschuwend gesis liet horen.

Met kloppend hart stond Brand onmiddellijk stil, Henderson bij de arm vattend.

Wat kon het zijn, dat hen nu reeds tot stilstaan noopte, nu zij zich nauwelijks in de tuin bevonden?

Misschien werden de drie mannen of althans werd Raffles op dat ogenblik wel gered door de gelukkige omstandigheid, dat hij zo uitnemend kon zien in een duisternis, die voor anderen het voortgaan onmogelijk maakte.

Want voor een kort ogenblikje was daareven de maan achter de wolken te voorschijn gekomen, en een straaltje had geblonken in een draad, die op nauwelijks twee decimeter afstand van de grond, dwars over het gehele grasveld was gespannen.

— Een electrisch geladen draad, fluisterde Raffles laconiek. Geef mij de kniptang, Charles, ik zal ze doorknippen.

Met een huivering haalde Brand de tang te voorschijn, waarvan de beide handgrepen bestonden uit hardgummi.

Hij hoorde het zachte, knappende geluid van een strakgespannen draad die wordt doorgesneden en haalde verlicht adem.

Raffles had dus wel gelijk, toen hij tot voorzichtigheid maande.

Brand kon zich volstrekt niets van het bestaan van die draad herinneren, toen hij op die bewuste namiddag met Henderson Raffles te hulp was geschoten, en het was dus wel zeker, dat die draad pas bij het vallen van de duisternis gespannen en onder stroom gezet werd.

Met de grootste voorzichtigheid gingen zij nu verder, terwijl Raffles een stok voor zich uit hield, dat wil zeggen een afgebroken tak, waarmede hij voorzichtig voor zich uit tastte.

Zijn gummi handschoen zou hem voldoende beschermen, wanneer de stok nogmaals zulk een dodelijke draad mocht ontmoeten.

De drie mannen volgden nu behoedzaam het brede pad, van vast aangestampt grint, dat naar de grote achterdeur voerde, maar zij droegen zorg, dat zij een weinig terzijde bleven gaan, over de grasrand, opdat hun schreden volkomen gedoofd zouden worden.

Plotseling zagen Brand en Henderson Raffles een vlugge sprong achteruit doen en op hetzelfde ogenblik hoorden zij een geluid, dat wel wat leek op het klappen van een zweep op verre afstand.

— Wat is er nu weer? fluisterde Brand, die zijn hart tegen zijn ribben voelde kloppen.

— Een wolfskuil, antwoordde Raffles laconiek. Ja, onze man doet de dingen niet ten halve.

Hij wees op een groot, vierkant gat, midden op het pad, bijna even breed als het pad zelf was, en vervolgde:

— Juist op die plek stapte ik toevallig een weinig terzijde, teneinde een tak te ontwijken, die over het pad hing. Gelukkig was mijn andere voet nog op de grasrand en kon ik achteruitspringen, want het luik klapte onder die lichte druk aanstonds open, en als jullie even goed konden zien als ik in het donker, dan zou je daarbeneden, op een diepte van meer dan acht meter, de spitsgepunte palen hebben kunnen waarnemen, waaraan iedereen zich spietst, die hier omlaag tuimelt.

Brand voelde een klem zweet zijn sja-

pen bedekken, toen hij zich behoedzaam langs het gat balanceerde.

Was die man dan een duivel, die zich van zulke middelen bediende? Was ieder menselijk gevoel hem vreemd?

Het was te begrijpen dat men zich beveiligde tegen inbrekers, maar moest men daartoe zulke afschuwelijke, wreed-aardige afweermiddelen toepassen?

Met een gevoel van onbeschrijfelijke beklemming ging hij verder, en telkens meende hij nieuwe gevaren te zien in de duisternis, die slechts nu en dan een weinig werd opgehelderd door de maan, wanneer de zilveren schijf te voorschijn kwam van achter de snel voortjagende wolken.

Wie weet liet de Griek wel wilde honden rondlopen in de tuin?

Waren dat geen bewegende gedaanten daarginds, gedaanten van mannen, die zich dadelijk op hen zouden werpen, voor zij tegenstand konden bieden?

Maar spoedig herstelde Brand zich, en hij schaamde zich wel een beetje over die onmannelijke vrees. Hij volgde het voetspoor van Raffles en nu stonden zij eindelijk vlak voor de grote achterdeur.

Zij hadden gelegenheid te over gehad, om zich ervan te overtuigen, dat er in het hele huis geen spoortje licht te zien viel.

Kyriapoulos had zich dus waarschijnlijk ter ruste begeven, evenals zijn personeel, of wel hij was nog niet thuis.

Raffles stond een ogenblik in beraad, terwijl hij de deur nauwkeurig bekeek.

Hij had al gauw ontdekt dat die deur niet van hout, maar van metaal was, en waarschijnlijk uiterst moeilijk te openen.

Bovendien was het ook volstrekt niet zeker of ook deze metalen deur niet onder stroom zou staan, terwijl het verbreken van die stroom wellicht daarbinnen een alarmsignaal zou doen overgaan.

Als een goed veldheer zocht Raffles dus aanstonds naar een andere toegangsweg. Hij liet zijn blikken over de achtergevel gaan, en meende toen, dat een poging om door een der ramen van de eerste verdieping binnen te dringen, wellicht meer succes zou hebben.

Het was nu maar de vraag, hoe men

die ramen bereiken moest, die geen van alle van luiken voorzien waren.

Een balkon bevond zich op die verdieping niet, en Raffles zag ook nergens een ladder.

En toch bezat hij zulk een voorwerp al was het dan een menselijke ladder.

Inderdaad niets was gemakkelijker, dan de reus Henderson te verzoeken als klimpaal te dienen.

Hoe menigmaal hadden de drie mannen zich in vrije ogenblikken niet geoefend in dergelijke toeren, wel wetende, dat zij lenig moesten blijven en krachtig om deze inspannende levenswijze te kunnen blijven volhouden.

Raffles schatte de onderzijde van de vensterbank ten hoogste drie en een halve meter van de grond, en hij zou er dus gemakkelijk op kunnen klauteren langs de lichamen van Henderson en Brand, die op elkaars schouder zouden gaan staan.

Hij nam zwijgend de tas van Brand over, hing die aan de riem over zijn schouder en fluisterde:

— Ik zal langs dat hoekraam naar binnen proberen te komen, Lukt dat, dan zal ik de trap afdalen, de achterdeur openen, en jullie binnenlaten. James, we zullen nogmaals van je spierkracht gebruik moeten maken, vriend.

Onmiddellijk plaatste de reus zich wijsbeens vlak onder het hoekraam op een paar decimeters van de muur, en steunde er tegen met zijn krachtige handen.

Met de lenigheid van een aap klom Brand in een ommezien op zijn rug, ging met zijn voeten op zijn schouders staan, en toen hij nu de handen uitstreekte, kon hij reeds bijna de sponning van het hoekraam bereiken.

Raffles bewees aanstonds, dat hij nog steeds niets van zijn wonderbaarlijke lenigheid en zijn aapachtige vlugheid had verloren, want hij was in een oogwenk boven op de schouders van Brand, knielde neer op de vooruitstekende richel, onderzocht nauwkeurig het raam, hetwelk dubbel bleek te zijn, en als een deur geopend kon worden, en zette zich toen pas aan het werk, om het zo stil en zo vlug mogelijk te openen.

Ongeveer in het midden van de raampost, boorde hij een kleine opening, steeds gewapend met zijn gummi handschoen, en stak voor die opening een ijzerdraad, aan het einde voorzien van een lus.

Na enig tasten wist hij met die metalen lus de knop te vatten van de spanjolet, en deze voorzichtig omlaag te trekken.

Toen pas duwde hij het raam heel behoedzaam open. Gedurende die bedrijven had zijn revolver vlak naast hem onder het bereik van zijn hand gelegen, en hij was vast besloten, wetende wie er in dat huis woonde, er onmiddellijk gebruik van te maken, zodra hij iets verdachts ontwaarde.

Alles bleef echter stil, en Raffles kroop als een slang naar binnen, en deed het raam achter zich op een kier dicht.

HOOFDSTUK IV

HET HUIS DER VERSCHRIKKINGEN

Dit alles duurde zeker wel een kwartier, doordat Raffles zo voorzichtig te werk ging.

Toen begon hij de raamhelften heel zacht naar binnen open te duwen, met de linkerhand, terwijl hij met de rech-

ter zijn revolver gereed hield.

Een plotselinge overval had hij hier echter niet te duchten, want hij had aanstonds gezien, reeds beneden in de tuin, dat de gordijnen voor het venster niet waren dichtgetrokken.

Nu stapte hij, de revolver voor zich uit houdend, en terwijl hij met de linkerhand zijn elektrische zaklantaarn aan knipte, vastberaden de kamer binnen.

Het was een vertrek, waarvan het doel niet aanstonds duidelijk was, en dat waarschijnlijk tot logeerkamer kon worden ingericht.

Er stonden fraaie, puderwetse meubelen met blauw damast bekleed, maar verder was er volstrekt niets bijzonders aan te zien.

Over het dikke kleed heen, eveneens van een blauwe kleur, sloop Raffles op de punten van zijn voeten naar de enige deur in de wand tegenover het venster, maar eerst bekeek hij haar heel aandachtig, want hij begon nu zijn tegenstander langzamerhand te kennen.

De kruk was echter van hout, en toen hij er zijn kleine voltmeter bijhield, die zich in de tas met instrumenten bevond, vertoonde de naald niet de minste afwijking.

Hij draaide de kruk behoedzaam om, opende de deur, maar zo, dat hij niets van zijn lichaam vertoonde.

Want er kon heel goed iemand aan de andere kant op wacht staan, gereed om hem aanstonds een kogel door het lichaam te jagen, zodra de deur maar kierde.

Maar niets deed zich horen, alles was doodstil.

Raffles luisterde naar een ademhaling naar het zachte geschuifel van een voet, maar niets, volstrekt niets.

Die beklemmende stilte verwarde hem voor een kort ogenblik, en deed hem voor nog meer valstrikken vrezen.

Maar hij verzette zich tegen dit gevoel van onrust, en rukte de deur wijd open, lantaarn en revolver voor zich uit houdend.

Hij stond in een brede gang, die evenwijdig scheen te lopen met de achtergevel van het huis.

Er waren in die gang verscheidene deuren te zien, en in één daarvan herkende Raffles de deur van de werkkamer, waar de Griek hem de dag tevoren ontvangen had.

Hij herinnerde zich nu ook de gang, en wist hoe hij naar beneden moest gaan.

Hij sloeg een hoek om, liep de hoofdgang ten einde, kwam op de half cirkelvormige galerij van de vestibule, vlak tegenover de grote voordeur, en liep snel de eikenhouten trap af, zachter dan een muis.

In de vestibule bleef hij even stilstaan, en luisterde met gespannen aandacht.

Maar het bleef volkomen stil.

Kyriapoulos was dus inderdaad nog niet thuis, of wel sliep hij vast.

Raffles behoefde zich niet lang te beraden; hij had al gauw de gang gevonden, die uitliep op de stalen achterdeur, waarvoor de drie mannen zoëven gestaan hadden.

Niet zodra stond hij er aan de andere kant voor, of hij zag dat zijn vermoedens gegrond waren. Al had men ook gepoogd, de draden zo goed mogelijk te verbergen, het was voor een deskundige als Raffles toch onmiddellijk te zien, dat de deur onder stroom stond.

De minste aanraking met onbeschermde hand moest onmiddellijk de dood brengen.

Zijn instrumententas kwam weer te voorschijn, en na enkele minuten had Raffles die dodelijke draad doorgeknipt waarna hem niets anders over bleef, dan de zware grendels terug te schuiven.

Hij kon niet voorkomen dat de schuiven, die niet geolied waren, een krassend geluid veroorzaakten en hij haastte zich dus om de deur wijd open te werpen, en zijn beide metgezellen binnen te laten, uit vrees dat de bewoners van het huis wellicht gewekt waren.

Hij legde aanstonds de vinger op de lippen en alle drie luisterden ingespannen.

Maar nog altijd bleef alles doodstil. Toen sloot Raffles behoedzaam de deur en fluisterde:

— Ik moet weten of hij thuis is. Wij zullen allereerst naar zijn slaapkamer gaan.

— Brandt er geen enkel licht in huis? vroeg Brand.

— Alles is stikdonker. Zij moeten dus slapen, of wel is er niemand in het huis.

— Maar die vent, die door Henderson zo lelijk is toegetakeld, toen wij je gisteren kwamen bevrijden?

— Kyriapoulos zal hem wel naar een of ander ziekenhuis hebben laten vervoeren. Aan gewonden heeft hij natuurlijk niets, die zijn hem maar een stin-de-weg. En nu als de gesmeerde bl... naar boven, want ik wil weten waaraan ik mij te houden heb.

De drie mannen beklommen snel de prachtige statietrap, na alle drie hun lampen te hebben aangeknipt, die een helder schijnsel naar alle zijden verspreidden, zodat het niet mogelijk was, dat er eensklaps uit een donkere nis ongezien een man te voorschijn kon springen, om hen neer te slaan.

Een ogenblik vreesde Raffles dat hij misschien in een valstrik gelopen was, en dat de Griek, hem verwachtende, zoals hij hem de vorige dag verwacht had, een afdeling politie in zijn groot huis in hinderlaag had gelegd.

Maar dadelijk daarop bedacht hij, dat die politie dan zeker niet zo lang zou gewacht hebben, alvorens hem op het lijf te vallen.

In dat opzicht gerustgesteld, zette hij zijn tocht voort door het eenzame huis, dat een geheimzinnige, sombere indruk maakte met zijn holle brede gangen, zijn verlaten kamers, schaars gemeubeld, en zijn duistere wenteltrappen.

Raffles had zelfs wel in het donker de weg kunnen vinden en er was dus nauwelijks een minuut verlopen of hij stond voor de deur van de slaapkamer, een waar juweeltje van houtsnijkunst.

Raffles herinnerde zich dat dit vertrek een fraai balkon van smeedijzer had, dat hij misschien wel zou kunnen bereiken van het aangrenzende vertrek uit.

Hij bevond dat de deur van dat vertrek, een rookkamer, gemakkelijk kon geopend worden, en de drie mannen traden binnen, onder de indruk van die stilte en de verlatenheid van het gehele huis.

Raffles liep recht door naar het enige raam, hetwelk het vertrek rijk was, en opende het.

Hij leunde een weinig naar buiten, en zag direct, dat hij onmogelijk de ijzeren rand van het balkon kon bereiken.

En toch wilde hij op dat balkon komen, daar hij uit ervaring wist, dat men

bij een overrompeling altijd het gemakkelijkst door een glazen deur kan vluchten.

Hij beraadde zich even, zei toen kortaf tot Henderson:

— Het touw.

Bij dergelijke expedities was Henderson altijd de drager van een sterk, ongeveer vijftien meter lang touw, aan het ene uiteinde voorzien van een stalen haak, dat hij of in de tas bij zich droeg of wel onder zijn jas om zijn middel gewikkeld had.

Raffles liet het steeds meenemen, voor het geval hem door een overmacht de terugtocht was afgesneden, en de deuren bezet waren.

Reeds menigmaal had zulk een touw hem grote diensten bewezen.

Reeds wikkeld Henderson het touw los, en Raffles greep het, omwikkelde de ijzeren haak met zijn zakdoek, om het geluid te dempen, en slaagde er na een paar vergeefse pogingen in, de haak om de ijzeren balkonrand te werpen.

Hij trok het touw strak aan, maar bij de eerste de beste ruk, trok hij de ijzeren leuning los.

— Maar is die schurk dan op alles voorbereid? fluisterde Brand verschrikt. Dat is natuurlijk met opzet gedaan.

— Daar zullen wij het tenminste maar voor houden, fluisterde Raffles, maar het wordt nu wel duidelijk, dunkt mij, dat onze vriend niet thuis is, anders zou hij toch zeker nu wel wakker geworden zijn. Komaan, dan moeten er maar paar-denmiddelen toegepast worden. Neem je revolver, Charles, en geef acht. James, je schouders tegen die verbindingsdeur, en denk erom dat zij bij de eerste duw open moet zijn.

De reus had maar één enkele aansporing nodig.

Hij nam een korte aanloop, zijn zware schouders bonkten met geweld tegen het deurpaneel, dat krakend uit zijn voegen vloog, terwijl tegelijkertijd de hele deur met veel gekraak van splinterend hout als het ware openbarstte.

Henderson rolde met deur en al naar binnen en de twee mannen wipten over hem heen en stonden midden in de slaapkamer.

Het licht van hun lantaarns viel aanstonds op het bed. Het was onbeslapen.

Gereed om zich te verdedigen bleven de drie mannen de komende dingen afwachten, maar toen zich na een paar minuten nog altijd niets liet horen, begrepen zij, dat het grote huis inderdaad verlaten was.

— Zou hij nog terugkomen vannacht? vroeg Brand.

— Dat valt natuurlijk moeilijk te zeggen, meende Raffles. Het is best mogelijk dat hij een of ander feest heeft bezocht, en over een paar uren zal terugkeren. In dat geval wachten wij op hem. Maar wij kunnen ons de tijd aangenaam korten met een onderzoek van zijn schrijftafel en zijn brandkast. Charles, ik zal je moeten verzoeken naar het schakelbord te gaan, en de veiligheidsstoppen eruit los te draaien. Op die wijze behoeven wij althans niet meer te vrezzen voor elektrische grapjes.

— Maar wij zullen evenmin licht kunnen maken, mylord, merkte Henderson op.

— Onze lantaarns zijn ruimschoots voldoende, James. Haast je nu, Charles. Het schakelbord is in een kast onder de hoofdtrap, links van de straatdeur. Wij wachten je boven op de galerij.

Brand snelde weg, om zijn opdracht te gaan volbrengen, en 'n oogenblik daarna voegde hij zich weer bij Raffles en Henderson, die hem boven aan de trap opwachtten.

Nu gingen zij weer verder bij het licht van hun lantaarns, vlugger nu, daar zij geen voorzorgsmaatregelen meer behoeften te nemen.

Het eerst stapte Raffles het vertrek binnen, waar hij voor de eerste maal met de Griek gesproken had, en zei op gedempte toon, terwijl hem onwillekeurig een rilling over de rug liep:

— In deze kamer was het valluik, dat zich onder mijn voeten opende. Hij bracht het in beweging door ergens aan zijn schrijfbureau een kleine hefboom opzij te schuiven. En het mechanisme werkte onfeilbaar, want de stoel die hij zijn lastige bezoekers aanbiedt, staat juist boven op het luik. Hier hebben wij zijn schrijfbureau! Het ziet er nogal

veelbelovend uit. Help eens, Charles, mij dunkt dat wij hierin wel iets van onze gading zullen vinden.

Deze laatste woorden van Raffles sloegen echter op de kleine brandkast, die zijn scherp oog onmiddellijk in een hoek van het vertrek had zien staan.

Het was een klein maar sterk meubel, van de modernste constructie.

Raffles liep er op toe, maar bleef op een meter afstand van de kast voorzichtigheidshalve staan. Toen zei hij op zachte toon tot Henderson:

— Reik mij die zware stoel eens aan, James.

Wel een weinig verwonderd, maar gewend om zonder enige tegenspraak te doen hetgeen Raffles hem opdroeg, schoof Henderson een zware leunstoel naar Raffles toe.

Deze vatte het meubel beet en schoof het zo voor zich uit, dat het op zijn vier rollen in de richting van de brandkast gleed.

En juist toen de stoel er voor was, klonk er iets alsof er een gespannen veer los sprong, en als bij toverslag verdween de zware stoel in de vloer. Pas enkele tellen later hoorden de drie mannen met ontzetting een gekraak en een geplas: de zware stoel was blijkbaar in een diepe put gevallen, die beneden met water gevuld moest zijn, en waarschijnlijk in verbinding stond met de Seine.

— Maar die kerel is een duivel! riep Brand ontzet uit.

— Ik heb er geen oogenblik aan getwijfeld, amice, zei Raffles laconiek. Maar wij zijn nu gewaarschuwd, en dat is heel wat waard.

Hij keek even rond, kreeg de boekenkast in het oog, die niet geheel gevuld was, en haalde er een zware eiken plank uit, die lang genoeg was om ze over het vierkante gat in de vloer te leggen.

Hij schoof er op zijn knieën overheen, liet toen het licht van zijn lantaarn in de put vallen en zei hoofdschuddend:

— Die put is zeker even oud als het huis, maar ik begrijp niet waarvoor hij gediend kan hebben. De kamers zijn er omheen gebouwd, dat is duidelijk, en het zou de politie heel moeilijk vallen het bestaan ervan een te maken.

Raffles ging nu schrijlings op de plank zitten, schoof nog wat naar voren, en begon met grote aandacht het slot van de kast te onderzoeken.

Raffles draaide wat aan de cijferplaat, maar daar hij een paar instrumenten nodig had, wendde hij zich om naar Brand, die bezig was bij het licht van zijn lantaarn het bureau te onderzoeken.

— Wat doe je daar? vroeg Raffles.

— Ik zoek of het bureau soms iets van waarde bevat.

— Dat is niet erg waarschijnlijk.

— Toch wel, riep Brand opgewonden uit, die juist een laatje had opengetrokken. Hier ligt een heel pak bankbiljetten in.

Hij wilde er juist de hand naar uitstrekken, toen Raffles schreeuwde:

— Laat dat. Kom er niet aan met je vingers. Wacht tot ik bij je ben.

Hij schoof weer op de plank achteruit, tot hij de vaste vloer bereikt had, sprong snel op, en trad op de schrijftafel toe.

— Wat is dat nu? riep Brand zeer verwonderd uit. Waarom zou ik niet aan die bankbiljetten mogen raken?

— Omdat zij wat al te zeer voor de hand liggen, Charles, antwoordde Raffles ernstig. Wie heeft het ooit gehoord dat iemand een dik pak bankbiljetten zomaar in een laatje legt, dat iedereen kan opentrekken, en dat terwijl hij ons heel stellig verwacht heeft, zoals uit alles blijkt?

— Je denkt dus...?

— Ik denk dat er met die biljetten iets niet in de haak is.

Raffles was naderbij gekomen, boog zich voorzichtig over het opengetrokken laatje heen, en rook aan de bankbiljetten.

— Ik dacht het wel, mompelde hij. Zij hebben een enigszins zure lucht. Geef eens een buigtangetje.

Brand haalde onmiddellijk een buigtangetje uit zijn instrumententas, en daarmee vatte Raffles behoedzaam het bovenste biljet op van vijftig pond, en vervolgde:

— Steek eens een lucifer aan.

Brand deed het en toen de lucifer brandde, hield Raffles het bankbiljet in de vlam.

Inplaats van helder op te vlammen, zoals men toch zou hebben verwacht, verbrandde het biljet maar heel langzaam, als met tegenzin, met een groenachtige vlam, en onder een heel zacht geknetter.

— Dat zijn de heel fijne kristalletjes van het vergift, zei Raffles bedaard. Die biljetten, amice, zijn alle gebaad in een zeer sterk, volstrekt dodelijk vergift. Je ziet wel, dat zij ook nog niet eens volkomen droog zijn. Dat is met opzet zo gedaan, opdat het vergift des te beter aan de vingertoppen zou blijven kleven bij het opnemen. En laat ik je zeggen, dat het voor dit soort vergift niet eens nodig is, dat je de vingertoppen aan de mond brengt, zoals, bijvoorbeeld bij het roken. Het is al voldoende, als dat gemene goedje tijd heeft op de huid in te werken.

Brand was zo bleek geworden als een doek en stotterde:

— Die man is erger dan een beest. Wij zullen een goede daad verrichten door hem zo snel mogelijk te sturen naar de plek, waar hij reeds lang had moeten zijn. Heeft die ploert er dan in het geheel niet mee gerekend, dat die biljetten ook wel eens in andere handen zouden kunnen komen?

— Neen, Charles. Wij hebben hier met een koning van de misdaad te doen. Ik geloof dat hij iemand is, die zich om tien, ja om honderd doden niet bekommert, als onder die honderd slechts de man is, die hij wil treffen. James, wikkel die bankbiljetten heel voorzichtig in een stuk zeildoek, en doe ze in de tas. Ik zal ze in ons laboratorium onderzoeken. Misschien zijn zij niet alle geprepareerd, en alleen maar de buitenste. En nu ga ik weer aan de kast, want die schijnt heel wat meer te beloven.

— Wees om 's hemelswil voorzichtig, zei Brand met een bevende stem. Het is een huis van de dood, en ik wou dat wij veilig weer in ons bootje zaten. Ik krijg een gevoel alsof wij door alle duivelen uit de hel omringd zijn.

— Eerst de kast, Charles, zei Raffles laconiek. Hij meende dat ding goed verdedigd te hebben, maar ik hoop hem het tegendeel te bewijzen.

Raffles zocht de instrumenten bijeen, die hij dacht nodig te hebben, ging weer schrijlings op de plank zitten die over het gat heen lag, schoof behoedzaam tot vlak voor de kast, en begon zijn werk, terwijl Brand en Henderson bij de gangdeur de wacht hielden, vastbesloten om korte metten te maken met die duivelse Griek, zodra hij zich mocht vertonen.

De brandkast was inderdaad een pantserschip gelijk, maar Raffles bezat eigenschappen, waartegen ook het beste fabrikaat het moest afleggen. Hij had een ongelooflijk fijn tastgevoel, hij was een volmaakt kenner van allerlei sloten, en dan was hij begiftigd met een soort van intuïtie, die het hem mogelijk maakte, als het ware door staal heen te zien, en te doorgronden, hoe een slot werkte.

Cijfersloten moesten al bijzonder ingenieus zijn, als hij niet op het gevoel de juiste combinatie wist te vinden.

Ditmaal duurde het geen vol kwartier of Raffles had de cijfers in de juiste volgorde achter elkander. De rest was voor hem kinderspel. Hij had weliswaar geen sleutel, maar hij bezat lopers van zijn eigen vinding, verstelbaar tot op een tiende millimeter, die op zijn minst evengoed waren.

Brand zag van zijn wachtpost af, tot zijn onuitsprekelijke verlichting, dat de kastdeur reeds op haar hengsels draaide.

Hij zag ook dat Raffles de deur heel voorzichtig, heel langzaam naar zich toetrok, en toen eensklaps, zo vlug hij maar kon, weer dicht wierp.

— Wat is er? fluisterde Brand verschrikt, want iedere beweging, ieder woord in dit huis scheen hem onheil te voorspellen.

— Een slang, antwoordde Raffles lachconiek. Een oud en een dramatisch middel, dat goed is voor al te haastige lieden. Ik heb hem gelukkig de kop kunnen afknijpen, die ligt nu al onder in de put.

Raffles trok de deur opnieuw langzaam open, liet het licht van zijn lantaarn naar binnenvallen, en stak toen de hand in de kast.

Het volgende ogenblik hield hij aan de staart een kleine, smaragdgroene hoofdloze slang op, die zich nog kronkelde en wrong in zijn greep.

— Je ziet dat het dier nauwelijks zo groot is als een kleine paling, maar zijn beet is absoluut dodelijk, lichtte Raffles toe. Het is een zogenaamde Bosmeester van Makassar. Het diertje is prachtig om te zien met zijn smaragdgroen lichaam maar het is de venijnigste vijand van de mens, want tegen zijn beet heeft men nog geen tegengift kunnen vinden; alleen onmiddellijk afkappen van het gebeten lichaamsdeel kan soms nog redding brengen. En nu zullen wij deze wetenschappelijke onderhandeling maar liever afbreken, en eens kijken wat deze kast nog verder bevat.

— Natuurlijk niets, anders zou hij er geen slang in opsluiten, meende Brand. Hij zou dan toch zelf ook gebeten worden.

— Charles, je onderschat onze Griek nog altijd. Hij opent de kast nooit aan deze kant. Want, zie je, wat de voorkant lijkt, dat is eigenlijk de achterkant. Er is nog een deur, recht tegenover die, welke ik juist geopend heb, maar om die te kunnen openen moet men zich in de kamer hiernaast begeven. 't Is merkwaardig goed bedacht. Er is een klein tussenschot van ijzergaas, met een heel klein schuifje erin, dat juist ruimte biedt om er een bakje met melk doorheen te kunnen schuiven. Je weet dat de meeste slangen daarop verzot zijn. Ik zie ook enige uitwerpselen liggen, zogenaamde slangenballen, kogelrond, dat zijn de overblijfselen van het ongelukkige muisje, hetwelk men de slang als voedsel heeft gegeven. Nu, dit moet ik Kyriapoulos tot zijn eer nageven: hij doet zijn werk niet ten halve en hij is een zeer vindingrijk man. Misschien past hij wel wat al te veel afweermiddelen toe, maar hij gaat zeker uit van de grondstelling, dat te veel beter is dan te weinig. Wie de elektrische draad overleeft, valt in de wolfskuil, wie de wolfskuil bij toeval ontgaat zal dan toch zeker de stalen deur wel aanraken, wie alle drie te boven is gekomen, moet onvermijdelijk door het luik voor de brandkast heenvallen, en dan is er ten overvloede nog de giftslang.

Terwijl hij sprak had Raffles met behulp van een metaalschaar heel gemak-

kelijk het tussenschot van ijzer vlechtwerk kunnen vernielen, waarachter hij reeds stapels bankbiljetten en goudgeld had zien liggen.

En ditmaal waren zij onschadelijk.

Raffles haalde de hele kast leeg, zodat er voor geen penny waarde in achterbleef, en bemerkte dadelijk, dat hij goed gezien had, en dat deze zonderlinge brandkast werkelijk twee deuren tegenover elkaar had. De kast was aldus vervaardigd volgens de aanwijzingen van

de Griek. Maar de slang was natuurlijk niet speciaal voor Raffles daarin opgesloten, die immers pas sedert een enkele dag in het leven van die «Meester van de Misdaad» was gekomen, maar voor de eerste de beste rampzalige inbreker, die het had durven wagen, de hand naar zijn bezit uit te strekken.

Ja, Raffles had het wel goed ingezien; Kyriapoulos was geen man van halve maatregelen.

HOOFDSTUK V

DE AANRIJDING

Zonder ze te tellen had Raffles bankbiljetten en geld aanstonds in de tas gedaan, waarin zich ook de instrumenten bevonden, en stak ze Brand toe met de woorden:

— Nu zijn wij klaar, en al is het jammer dat mijnheer Kyriapoulos ons niet persoonlijk heeft kunnen begroeten, wij zullen het voor deze nacht toch maar voor gezien houden. Wij mogen niet te veel opeens verlangen.

— Het verheugt me dat je er zo over denkt, Edward, zei Brand levendig. Ik heb steeds het gevoel gehad, alsof ieder ogenblik het hele huis op ons kon neervallen.

Hij borg haastig alles in de tassen, maar alvorens de deur van de brandkast te sluiten, scheurde Raffles een blaadje papier uit zijn notitieboekje en schreef daarop: «Raffles heeft U een bezoek gebracht, Kyriapoulos. Neemt U in acht voor de tweede maal.»

Hij legde dit blaadje papier in de kast, sloot de deur, schoof over de plank heen terug en liet zijn blikken nog eens door het vertrek gaan.

Het luik gaapte nog altijd in de vloer, en heel even rilde Raffles, toen hij bedacht wat zijn lot zou zijn geworden, als hij zo onvoorzichtig was geweest, regelrecht op de brandkast toe te lopen.

— Het verbaast me eigenlijk, dat de man zich nergens in hinderlaag heeft gelegd, fluisterde Brand, terwijl de drie

mannen door de gang en vervolgens de trap afslopen.

— Waarom zou hij zich die moeite hebben gegeven? zei Raffles schouderophalend. Hij is stellig van mening, dat geen sterfelijk mens zijn vijf of zes afweermiddelen alle kan overleven. Hij verkeert in de vaste overtuiging dat hij mij als een slap vod zal zien hangen over zijn elektrische draad, of gespietst in zijn wolfskuil, of neergezonken op de drempel van zijn stalen deur, of misschien wel drijvend op het stinkende water van zijn geheime put. Aan de slang zal hij misschien niet eens hebben gedacht.

Het zware lichaam van Henderson had gehuiverd bij die opsomming, en hij balde zijn geweldige vuisten, terwijl hij tussen de tanden bromde:

— Als ik dat monster tussen mijn vingers krijg, knijp ik hem fijn, ik zal hem een voor een al zijn beenderen in het lichaam kraken.

— Zou hij nu nog altijd in dit huis durven blijven wonen? zei Brand, juist toen de drie mannen de tuindeur bereikten.

— Waarom zou hij niet? Wat kan daartegen zijn? merkte Raffles op. Meer dan ooit zal hij dit huis als een vesting beschouwen, al is de vijand er nu dan ook in doorgedrongen. Maar hij zal wel begrijpen, dat wij niet meer terugkeren, althans niet onder gelijke omstandighe-

den. Vergeet niet, dat wij ditmaal het geluk aan onze zijde hebben gehad, dat hij niet zelf in huis was, en dat een zo sluw en bekwaam man als hij in korte tijd afweermiddelen kan verzinnen, zo goed verborgen, dat wij ze onmogelijk bijtijds kunnen ontdekken. Neen, des nachts zal ik mij liever niet meer in dit huis wagen, Charles. Maar ik hoop toch Kyriapoulos terug te zien, en dan zal het tussen ons een strijd worden op leven en dood.

— Zou hij de politie in kennis stellen van de inbraak?

— Dat komt mij heel onwaarschijnlijk voor, meende Raffles. Hij zal veel liever zijn eigen zaakjes alléén willen opknappen. Trouwens, ik denk niet dat de politie bij hem in hoge achting staat. Zij heeft immers al vele jaren naar mij gezocht, zonder mij te kunnen vasthouden, en dat hoopt hij met zijn eigen middelen beter te kunnen. En verder, wat kan de justitie met Raffles doen? Hem veroordelen tot gevangenisstraf. Die straf is voor een man als Kyriapoulos natuurlijk volkomen ontoereikend. Maar stil eens, wat is dat?

Het scherpe oor van Raffles had in de nachtelijke stilte het naderen gehoord van een auto, die langs de brede straatweg kwam aanrijden, van de kant van Parijs.

Het was bijna twee uur in de nacht, en autoverkeer vindt men op dat tijdstip in de stille voorstad Auteuil zo goed als niet meer.

De drie mannen hoorden dan ook duidelijk dat de auto, waarschijnlijk een krachtige wagen, naar het regelmatige, zachte, vloeiende geklop van de motor te oordelen, stopte, voor het huis zelf, of anders voor een huis in de onmiddellijke nabijheid.

Neen, het was voor het huis zelf. Want zij konden duidelijk horen hoe de voordeur geopend werd en weer in het slot terugviel.

— Nu zal hij zijn lucifers moeten gebruiken, mijnheer Brand, grinnikte Henderson, want het elektrische licht zal wel niet willen branden.

— Wat heb je met de stoppen gedaan, Charles? vroeg Raffles.

— Die zitten in mijn zak, antwoordde Brand laconiek.

— Goed zo, dan zal hij wel enige tijd nodig hebben om tot de ontdekking te komen, dat niet alles naar zijn wens en verlangen is toegegaan. Gauw naar de boot, blijf vlak achter mij, en doe geen stap van de grasrand, want het luik boven de wolfskuil staat natuurlijk nog steeds open.

Zo vlug zij konden, en ditmaal weer in een bijna tastbare duisternis, gingen de drie mannen de tuin door, op het voetspoor van Raffles, terwijl zij de handen op elkaars schouders hadden gelegd, uit vrees voor die dreigende moordkuil. Het duurde nog enige tijd, voor zij de donkere tuin in zijn gehele breedte waren overgestoken en het aanlegsteigertje hadden bereikt.

Juist toen zij in het bootje waren gestapt, met hun tassen en hun buit beladen, hoorden zij ergens een raam opengooien, en dadelijk daarop zulk een dierlijk gebrul van woede, dat men nauwelijks kon geloven, dat dit geluid kwam uit de keel van een mens.

Er viel niet aan te twifelen: toen het elektrische licht weigerde, was Kyriapoulos onmiddellijk bij het licht van zijn zaklantaarn naar zijn werkkamer gegaan, en toen hij de openstaande brandkastdeur vond, moest hij wel onmiddellijk hebben begrepen, dat al zijn sluw bedachte afweermiddelen hadden gefaald. Dat zijn doodsvijand hem te slim af was geweest, en hem nu wellicht uitlachte.

In zijn helse woede had hij een venster opengeworpen, en schreeuwde nu zijn dierlijke wraakzucht uit in de nacht, niet langer in staat om zich te beheersen.

— Als hij ons nu eens te pakken had, mylord, merkte Henderson langs zijn neus op, dan zou hij ons zeker levend villen.

— Dan moeten wij maar blij zijn dat dit niet het geval is, James, en maar gauw maken dat wij weggelopen, zei Raffles met een lachje en hij bracht onmiddellijk de aanhangmotor in beweging.

Het vietje was nog geen twintig meter van de wal en juist op gang gekomen, toen een schel zoeklicht aanslootste, dat waarschijnlijk was opgesteld op het dak

van het huis, of misschien wel ergens in de tuin, maar dan zeker niet op de begane grond, want daartoe was het te hoog.

De verblindend witte straal zocht even de stroom af, totdat de boot eindelijk in de lichtkegel was.

Waarschijnlijk was het doel van de Griek, de rivierpolitie opmerkzaam te maken op het kleine vaartuig, dat daar zo snel wegschoot, want reeds was de afstand te groot om met enige kans op slagen een revolverkogel op de vluchtenden te kunnen afzenden.

En toch scheen de Griek dit te willen proberen, want snel achter elkaar klonken drie schoten, klaarblijkelijk afgevuurd door een buks, want de kogels vlogen de drie mannen om de oren, zonder hen echter te raken.

Raffles wendde dadelijk het roer, zodat het vletje buiten de lichtkegel geraakte, echter weer door de straal werd achterhaald, er nogmaals buiten wist te komen, en toen voor geruime tijd dekking kon zoeken achter de zware pijlers van een brug.

Toen pas zag Kyriapoulos blijkbaar het nutteloze van zijn pogingen in, want het licht doofde even snel als het verschenen was, en ongehinderd kon Raffles zijn tocht voortzetten.

Natuurlijk brachten zij het bootje niet aan de verhuurder terug, althans niet aan hem persoonlijk, maar zij meerden het tussen de andere vaartuigjes in, stapten op het smalle steigertje, wachtten totdat zij niets hoorden, gingen toen snel aan land, en liepen de trap op die naar de bovenkade voerde.

Zij moesten zich nog enige tijd verborgen houden achter een stapel kisten, waarin zuidvruchten gepakt waren, die met een groot zeildoek waren bedekt, en toen pas konden zij het wagen, de Seinekade af te lopen totdat zij een taxi-chauffeur tegenkwamen, die bereid werd gevonden, hen tot dicht bij het kleine logement te rijden, waar zij hun intrek hadden genomen.

Zij hadden zich uitgegeven voor artiesten, en konden heel gemakkelijk binnenkomen met de sleutel, die de waard hun had gegeven, in het volste vertrou-

wen, dat hij zelf een arme slokker was en zeker niet zou worden geplunderd door frères-compagnon.

Zij bleven lang en rustig uitslapen, in de vaste overtuiging, dat Kyriapoulos, al beschikte hij over nog zoveel hulpmiddelen, die nacht onmogelijk 't spoor had kunnen hervinden.

Het was natuurlijk mogelijk dat hij hen later was nagegaan met zijn eigen motorboot, maar die was maar niet zo snel vaarklaar te maken, en zijzelf hadden met het bootje nauwelijks tien minuten op het water vertoefd.

Het was bijna negen uur in de volgende ochtend, na zich onder een douche te hebben verfrist, die op primitieve wijze was aangelegd in een onderaards bijkeukentje.

Dienstpersoneel hield de waard er niet op na, met uitzondering van een kokkin, zodat iedereen was genoodzaakt zijn eigen bed af te halen, en weer op te maken, en te zorgen dat zijn kamer bewoonbaar bleef.

Toen pas nam Raffles de moeite de tas te openen, waarin hij de buit uit de brandkast had geborgen, en de centjes te tellen.

Het bleek, dat hem voor een waarde van ruim vijf miljoen francs in handen was gevallen, waarvan slechts een half miljoen aan effecten, die wel enige tijd zouden moeten blijven rusten, alvorens hij ze zonder gevaar aan de man zou kunnen brengen.

Hij deed alles glimlachend weer in de tas, en zel tot Brand, die hem geholpen had bij de telling:

— Het heeft voor een man als die Kyriapoulos niet eens zo heel veel te betekenen. Maar hoe woedend zal hij geweest zijn, dat wij hem ondanks alles toch hebben kunnen bestelen.

— Hij zal niet rusten voor hij wraak genomen heeft, vervolgde Brand ernstig. Wat zullen wij doen?

— In de eerste plaats eens gaan omzien naar de Lambert, en ons overtuigen of hij al dan niet naar een ziekenhuis is vervoerd.

— En als er agenten in het huis zijn?

— Dat zullen wij dan gauw genoeg zien.

— Je denkt er toch zeker niet aan langs de voordeur binnen te gaan?

— Dat zou al een grote domheid zijn. Natuurlijk zullen wij opnieuw de tunnel gebruiken.

— Wanneer?

— Nu meteen.

— Maar luister eens, moeten wij niet eerst wat eten? Dat Franse ontbijt zegt mij niet veel. Ik mis mijn ham met eieren mijn havermout, en mijn geroosterd brood.

— Wij zullen wel iets trachten te vinden, wat even voedzaam is, amice. Hier dichtbij is een ouderwetse pasteibakker, die in een huis woont met een luifel, denk eens aan. Een uitstalling in de open lucht; je kunt de appelbollen, de pasteitjes, als het ware op straat zien bakken door koks in helder witte kleren, en je kunt ze nog dampend meenemen.

— Op weg dan naar de pasteitjes, riep Brand uit. Ik zie scheel van de honger.

— Mijnheer Brand, klaagde Henderson, die bezig was met de bedden, ik heb een gevoel of ik uit louter wind en watten besta. Zit er wat voedzaams in die pasteitjes?

— Voor jou misschien niet, slokop, zei Raffles lachend, tenzij je er zestig van opeet. Wij zullen zien hoever de voorraad van die pasteibakker strekt.

Een ogenblik later hadden de drie mannen het logement verlaten, na met de waard te hebben afgerekend, en met de boodschap dat zij wellicht zouden terugkeren. Maar zij namen natuurlijk hun kostbare valiezen mee.

Dertig huizen verder woonde inderdaad een heerschap, dat, met het huis dat hij bewoonde, geen slecht figuur zou hebben gemaakt in een romantisch, historisch verhaal à la Dumas, en men verwonderde er zich eigenlijk over, dat hij geen staartpruikje en geen kniebroek droeg. Hij had wel een sneeuwwitte schort voor van ouderwetse snit, en een even witte koksmuts op het hoofd.

Het huis was smal, met slechts twee ramen op iedere verdieping en een stoep. Maar het schilderachtigste was toch de luifel, die een open uitstalling beschutte tegen zon en regen.

Een verleidelijke geur kwam uit het openstaande raam naar buiten drijven, en in de schemering van een grote keuken zag men koks ijverig bezig aan een groot fornuis, en meisjes met hagelwitte schortjes voor, droegen schotels met vispasteitjes en allerhande broodjes naar de uitstalkast.

Deze onderging een ware belegering van hongerigen, en Henderson had nog vrij wat moeite zich een grote zak vol dampende pasteitjes te verschaffen, gevuld met gevogelte, wild, gehakt en andere lekkernijen.

De drie mannen verorberden dit smakelijk ontbijt, gezeten op een bank in een klein plantsoen. Daarna stapten zij in een taxi, maar waren wel zo voorzichtig, het einddoel niet te noemen en de chauffeur op minstens tien minuten lopens van de oude wallen weer weg te zenden.

Ook bleven zij niet bijeen, maar achtereenvolgens gingen zij door een der oude poorten, die in vroegere eeuwen met zware deuren konden worden afgesloten, kwamen zo aan de andere kant der fortificaties, en liepen op de kloosterruïne toe, als lieden die daar maar zowat rondzwerven, en geen bepaald doel hebben.

Zij troffen elkaar pas weer voor de goedverborgen ingang van de grote kloosterzaal, het struikgewas werd terzijde geschoven, zij drongen de opening binnen, en bijna aanstonds was het nodig, de lantaarns te ontsteken, want de warrige planten sloten zo goed als iedere opening volkomen af.

Zij legden juist dezelfde weg af, die zij de dag tevoren waren gegaan, maar nu in tegenovergestelde richting.

Aldus bereikten zij dan het einde van de tunnel, en het was alsof hier een blinde muur de uitgang volkomen afsloot, maar Raffles die vooraan liep, had al gauw het kleine uitsteeksel gevonden, waardoor het mechanisme in beweging werd gebracht, en langzaam draaide het stuk muur van het wijnrek eraan open.

Raffles besefte heel goed dat hij zich daarbij aan het gevaar blootstelde, dat er toevallig een agent in de kelder kon zijn, maar die kans was toch al heel

gering, want wat zou een man daar in die verafgelegen kelder te zoeken hebben, waar niets anders te vinden was dan een oud, ledig vat, en een paar muizen?

De kelder bleek dan ook volkomen verlaten te zijn, de drie mannen stapten er binnen, Raffles trok het wijnrek weer naar zich toe, en daarop stonden alle drie geruime tijd met de grootste aandacht te luisteren. Daarboven was alles echter volkomen stil. Ook in de gang, die gelijk lag met de bodem van de kelder, waar zij nu stonden, liet zich geen enkel gerucht horen.

Raffles opende met de grootste behoedzaamheid de deur, na alle lantaarns te hebben laten uitknippen, maar de gang was duister. Ook uit het kleine luikje, hetwelk zich in de zware deur van de ziekenkamer bevond, drong geen lichtschijnsel naar buiten, en toch wist Raffles volkomen zeker, dat het licht in de gevangenis, welke de Lambert onvrijwillig had moeten betrekken, brandde.

Weer luisterden de drie mannen enkele minuten, maar zij konden niets anders horen dan nu en dan het voorbijrattelen van een rijtuig.

— Ik moet zekerheid hebben, fluisterde Raffles ten slotte. Ik zal eens gaan kijken hoe het boven staat. Volg mij op een paar meter afstand, maar maak niet het minste gerucht.

Allen gingen nu de keldergang in, Raffles een paar meter voor de anderen uit, en nu trachtte hij door het luikje in de ziekenkamer te kijken.

Het was er stikdonker.

Hij knipte zijn zaklantaarn aan, en liet het schijnsel door het kleine gat naar binnen vallen.

De ziekenkamer was verlaten.

De politie had dus, zoals Brand verwacht had, de patiënt weggehaald.

Zou hij iets losgelaten hebben? Zou de politie hem zolang het vuur aan de schenen hebben gelegd, tot hij ten einde raad alles bekend had? vroeg Raffles zich af.

Hij kon de onzekerheid niet langer dragen.

Als een kat beklom hij de stenen trap, die naar de gang gelijkvloers voerde, en bemerkte direct, dat hij de kelderdeur niet behoefde open te duwen, want zij stond op een kier.

Het daglicht stroomde naar binnen door de kleine, ronde opening boven de voordeur. En nog altijd geen spoor van leven.

Zou de politie het wachten reeds moe zijn geworden? Zou zij begrijpen of verwachten, dat de bewoner van het huis voorlopig niet zou terugkeren?

Raffles deed heel voorzichtig een kamerdeur open, zijn revolver tot schieten gereed. Het vertrek was leeg.

Na dit geconstateerd te hebben, werd er een stelselmatige onderzoekingstocht op touw gezet, waarbij de drie mannen elkaar niet één ogenblik verlieten.

Zij doorzochten ook de beide verdiepingen, de vlissing, alle kasten die het huis rijk was, ofschoon Raffles reeds sedert een half uur de vaste overtuiging had, dat geen agent zich daarbinnen verschool, en evenmin in de tuin, want hij had herhaaldelijk een blik naar buiten geworpen, verborgen achter de tulen gordijnen. Het was nog geen zomer, dus de plantengroei had nog onmogelijk een volwassen man verborgen kunnen houden.

De drie mannen keken elkaar eens aan, toen zij tenslotte van hun tocht terugkeerden naar de smalle vestibule, en Brand zei eindelijk:

— Onvindbaar!

— Ik geloof inderdaad dat de tegenstander het veld geruimd heeft, hetzij dan voorlopig of voorgoed, merkte Raffles op. Eigenlijk verwondert mij dat wel een beetje. Ik had niet gedacht dat zij zich zo gauw gewonnen zouden hebben gegeven. Toch is het mij welkom, dat ik ontheven ben van de verantwoordelijkheid voor die de Lambert.

— Hij schijnt dus wel zijn mond gehouden te hebben, anders zouden wij hier stellig nog agenten hebben aange troffen, zei Brand nadenkend.

— Ik heb ook niets anders verwacht, Charles, hernam Raffles. Hij was volkomen te goeder trouw, toen hij mij beloofde, te zullen zwijgen.

— En wat ben je nu voornemens? Wij zullen toch zeker niet hier blijven?

— Waarom niet? Het is hier beter dan in het artiestenlogement. En nu de politie het veld heeft geruimd, hetgeen erop wijst, dat zij niet aan onze terugkeer geloofd, zie ik niet in waarom wij niet voorlopig hier onze tenten zouden opslaan. Worden wij lastig gevallen, dan kunnen wij immers nog altijd tijdig door de tunnel ontsnappen.

— Maar de agent die hier in de buurt op post staat, Edward, moet ons toch vroeg of laat zien, en dan zal hij onmiddellijk het dichtstbijzijnde bureau opbellen.

— Daarin kun je gelijk hebben, amice. Geloof je, dat de helper van de Griek, die door Henderson is neengeslagen, jullie gezien heeft in de vermomming die je gisteren droeg, en ook nu nog draagt?

— Stellig. En de drie cocaine-smokkeelaars hebben ons ook gezien, al was het dan bij avond. Ten slotte heeft Kyriapoulos ons zelf nog kunnen zien, terwijl hij dat schelle zoeklicht op ons bootje deed vallen.

— Nu, dan zullen wij onze vermomming volkomen veranderen, en voor alle zekerheid moet Henderson maar binnenshuis blijven, wegens zijn opvallende lengte.

Zo gezegd, zo gedaan, en twintig minuten later zou niemand in Raffles en Brand, die er nu uitzagen als bejaarde renteniertjes, de beide bohémiens van zoëven hebben herkend.

Aanstands besloten zij, de omgeving te gaan verkennen.

Het huis bezat terzijde een uitgang in de oude tuinmuur, die uitkwam in een soort steeg, waaraan verder geen huizen stonden. Ook de tegenoverliggende muur behoorde tot een reeks tuinen, en was zo hoog, dat het onmogelijk was te zien, wie er die deur in en uitging.

Dat was een zeer gelukkige omstandigheid, waarvan Raffles reeds vroeger voordeel had getrokken.

De beide mannen gingen de steeg uit, tot zij de straat bereikten, en zij hadden nauwelijks de voet op het trottoir gezet of zij waren getuige van een ernstig ongeval.

Een jonge, knappe vrouw wilde juist de straat oversteken, blijkbaar in gedachten verdiept, toen er achter haar met volle vaart een motorfietser kwam aanstuiven.

De man trachtte haar nog te ontwijken, en schreeuwde luidkeels toen dit niet lukte, en de volgende seconde had de aanrijding plaats.

Het slachtoffer viel, maar de motorrijder, blijkbaar beducht voor de gevolgen, bekommerde zich niet om zijn slachtoffer, en reed zo hard hij kon door.

Alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat Raffles en Brand nauwelijks beseften wat er geschied was.

Maar de jonge vrouw, die daar bewusteloos op de straat lag, bracht hen spoedig tot de werkelijkheid terug.

Zij snelden op haar toe, en wentelden haar voorzichtig op de rug.

Het gelaat was zeer bleek, haar ogen waren gesloten, haar mond was krampachtig vertrokken van pijn, maar zichtbare wonden had zij niet.

Haar been lag echter op een zonderlinge wijze onder haar lichaam, en Raffles meende dat het gebroken was.

— Til haar voorzichtig op bij de kneden, zei Raffles, dan zal ik haar onder de armen nemen, en haar tegelijkertijd onder de lenden steunen, want het is mogelijk dat zij een rib gebroken heeft, waarvan het uiteinde haar in de longen zou kunnen dringen.

Met de grootste behoedzaamheid tilde zij de bewusteloze vrouw op, en droegen haar zo snel zij konden door de tuin, thans naar de voordeur toe.

Henderson had reeds de deur van een kamer opengeworpen, die zo goed als nooit gebruikt werd, en waar een bed stond, waarop de vrouw aanstands werd neergelegd.

— De verbandkist, Charles, ik zal zien of zij iets gebroken heeft. James, fris water, een spons, azijn.

Terwijl de beide mannen wegsnelden, ontknoopte Raffles de mantel van de vrouw, lichtte beurtelings haar armen op, boog ze heel voorzichtig in de geleidingen, en deed hetzelfde met de benen.

Neen, ledematen waren althans niet gebroken, dat bemerkte hij met zijn geoefend oog en zijn vaardige hand aanstonds.

Waarschijnlijk had zij dus inwendige kwetsuren gekregen, die dikwijls nog veel gevaarlijker zijn dan een been- of armbreuk.

Een zacht gesteun kwam over haar lippen, en zij poogde de hand te brengen naar haar zijde.

— Hebt gij daar pijn? vroeg Raffles. Ik zal dadelijk wel eens zien wat het is. Bekommer u maar om niets; wij zullen wel maken, dat gij spoedig weer op de been zijt. Geef mij uw naam op en uw adres, dan zal ik uw bloedverwanten geruststellen.

De vrouw bewoog haar lippen, bevochtigde ze, en bracht er toen met moeite uit:

— Ik heet Jacqueline Duparc, ik woon met mijn vader in de Rue Réaumur, 17, wij hebben telefoon, o, vertel het hem dadelijk, voor hij het uit de mond van iemand anders hoort. Stel hem gerust, zeg hem dat het niets te betekenen heeft...

De pijn scheen haar te overweldigen, want zij kon niets meer zeggen, maar sloot opnieuw de ogen, terwijl er een krampachtige trek om haar lippen verscheen.

Raffles had vlug het adres genoteerd, zocht in de telefoongids, die boven het toestel in de gang hing, het nummer op en had zich een ogenblik later in verbinding gesteld met de oude heer Duparc, of ten minste met zijn portier, want de oude heer zelf, bleek op dat tijdstip aan het werk te zijn. De portier beloofde, dat hij dadelijk een boodschap zou sturen naar zijn bureau.

— Het is al in orde, zei Raffles glimlachend, toen hij weer binnentrad, op de voet gevolgd door Brand en Henderson, en in antwoord op de smekende blik van de jonge vrouw. De conciërge zal uw vader inlichten. Hij zal wel zo gauw als hij kan hierheen komen. Denkt gij dat gij vervoerd zoudt kunnen worden?

— Ik heb pijn in mijn borst, en hier in mijn ledematen.

— Wij zullen aanstonds wel zien wat het is. Maak u maar niet nodeloos ongerust.

Hij gaf Henderson en Brand een wenk die aanstonds het vertrek verlieten.

— Nu moet gij niet bang zijn, het is volstrekt nodig dat ik u even onderzoek, begon Raffles ernstig. Ik ben een geneesheer, ziet gij.

De ogen van de vrouw gingen wijd open, en zij herhaalde:

— Een dokter? Is dat werkelijk zo?

— Ik verzeker het u. Ik heb mijn diploma, en ik zou mogen praktiseren, als ik wilde. Kunt gij een weinig overeind gaan zitten, dan zal ik die zware mantel uitdoen.

De vrouw kwam steunend een weinig overeind, en niet zonder moeite wist Raffles haar de mantel uit te trekken.

Toen maakte hij met vaardige hand haar kleren los voor zover het nodig was, om haar te kunnen onderzoeken, terwijl de patiënte weer met gesloten ogen en bleek gelaat roerloos neerlag, nu en dan zacht steunend.

Een enkele maal opende zij de ogen, en keek Raffles aan, maar diens gelaat bleef strak en ernstig.

Hij betastte heel voorzichtig de ribben, drukte op de nierstreek, naar haar kijkend, of haar gelaat geen pijn verried, en zijn verwondering nam toe, want hij kon nergens een zwelling, een breuk constateren.

Hij wist evenwel, dat er soms in de weke delen in 's mensen lichaam een ernstige verwoesting kan worden aangericht, zonder dat dit aanstonds kan blijken door eenvoudige betasting.

Dat kan pas na enige dagen blijken, die in volkomen rust moeten zijn doorgebracht.

In ieder geval stond het voor Raffles vast, dat er geen beenderen gebroken waren, niet het allerkleinste.

Hij besloot voorlopig slechts een strak verband aan te brengen, waarbij de patiënte hem rustig liet begaan, zonder veel blijken van pijn te geven.

Toen boog Raffles zich over haar heen, nadat hij haar met de deken had toegedekt, en zei met zijn rustige, diepe stem:

— Gij moet het er voor houden alsof gij hier thuis waart. Als gij werkelijk zoveel pijn lijdt, zou onmiddellijk vervoer u kunnen benadelen. Zodra uw vader komt, zullen wij wel nader met hem beraadslagen. Hier is uw tasje, misschien hebt gij er wel iets uit nodig, ik zal het naast het bed leggen. Gij ziet dat het bellekoord onder het bereik van uw hand is. Als gij iets nodig hebt, behoeft gij slechts daaraan te trekken, en wij zullen u alles geven wat gij verlangt.

— Ik ben u heel dankbaar, mijnheer, zei de vrouw met zwakke stem. Zeg mij aan wie ik dit alles verplicht ben.

— O, wat doet mijn naam ertoe? zei Raffles glimlachend. Ik deed slechts mijn plicht, ik zag die onhandige kerel u aanrijden, en wat was natuurlijker dan dat ik u opnam? Tracht nu maar wat te slapen; over een kwartier zal ik komen om u een opwekkende drank te geven, die u goed zal doen. Gij zult daar lang en vast op kunnen slapen, en niet door pijn geplaagd worden.

De vrouw glimlachte flauwtjes, wendde haar hoofd naar de muur, en Raffles ging heen, na nogmaals een blik op haar knap gelaat te hebben geworpen, en sloot heel zacht de deur achter zich.

In de gang vond hij Brand, die juist naar binnen wilde gaan en zei:

— Er is zoëven opgebeld door haar vader, hij informeerde naar haar toestand, van zijn bureau, en ik heb hem gezegd dat hij zich niet ongerust behoefde te maken. Zei ik de waarheid?

— Ik weet het nog niet, Charles. Zij heeft niets gebroken, en het moet dus een inwendige kwetsuur zijn. Ik heb haar een verband aangelegd, om de weke delen zoveel mogelijk bijeen te houden. Zei haar vader niet dat hij zou komen?

— Zodra hij zich kon vrijmaken. Als ik het goed begrepen heb is hij ambtenaar op een der Ministeries. Hij hoopte over enkele uren te komen, en haar, als het ging, te kunnen afhalen.

— Dan zullen wij maar bedaard zijn komst afwachten, amice. Ik denk wel dat zij tamelijk gauw weer helemaal in orde zal zijn. Maar het was aan haar eigen schuld te wijten, zij had niet zo

onverwacht de straat moeten oversteken.

— Misschien dacht zij wel aan een goede kennis, zei Brand glimlachend. Zij is jong en een biezonder knap meisje. Maar intussen verschaft zij ons toch vrij wat last, want zij belemmert ons aanzienlijk in onze bewegingen.

— Dat zal zeker niet lang duren, Charles, en wij konden toch bezwaarlijk anders handelen dan wij gedaan hebben. Hebben wij nog van de slaapdrank in huis?

— Er is nog wat in de huisapotheek. Ik zal aanstonds even onderzoeken of die nog goed is.

Op een zwijgend hoofdknikje van Raffles ging Brand aanstonds doen wat hij gezegd had, en omstreeks tien minuten daarna kwam hij aan met een flesje, hetwelk hij Raffles ter hand stelde met de woorden:

— De samenstelling is nog volstrekt niets veranderd en de drank is uitstekend bruikbaar.

— Maar ik zal liever met toedienen wachten, tot zij met haar vader gesproken heeft, Charles. De man zal wel ongerust zijn, en het zal hem opluchten, als hij met zijn dochter kan spreken.

— Geloof je dat ze vandaag nog vervoerd kan worden?

— Dat betwijfel ik sterk. Het valt nog niet te zeggen hoe de toestand zich zal ontwikkelen, en in zulke gevallen is het onverantwoordelijk tot vervoer over te gaan, als het niet volstrekt noodzakelijk is.

— Maar is het inderdaad niet noodzakelijk, Edward? vroeg Brand, Raffles strak aanziende.

— Wat bedoel je daarmee?

— Wel, wij hebben een vreemde in huis, dat wil zeggen dat ons huis het onze al niet meer is, en dat wij er niet meer kunnen doen wat wij willen.

Raffles dacht een ogenblik na, en zei toen:

— Daarin kun je gelijk hebben, amice. Natuurlijk belemmert zij ons in onze bewegingen. Maar zeg nu zelf eens, of wij wel anders hadden kunnen handelen? Het was toch onze plicht, dat ongelukkige kind op te nemen.

— Misschien, antwoordde Brand met afgewend hoofd.

— Misschien, zeg je? Dat kun je niet menen. Zij had veel pijn, en een apotheek is hier niet in de buurt. Daarenboven bleef dan toch nog het bezwaar van het overbrengen. Komaan, Charles, laten wij ons over die kleine tegenslag heenzetten. Ik hoop dat zij morgen zover is, dat zij zonder gevaar kan worden vervoerd.

— Dat hoop ik ook, en van ganser harte, hernam Brand kortaf.

Onmiddellijk daarop ging Raffles naar het laboratorium, teneinde daar de bankbiljetten, die bijna de dood van Brand veroorzaakt hadden, nauwkeurig te onderzoeken. Daarbij trof het hem, dat niet alleen de bovenste, maar dat alle andere bankbiljetten gedrenkt waren in het dodelijke vergif.

Daar Raffles meende, nog niet de nodige tijd te hebben, besloot hij een nader onderzoek uit te stellen tot een gelegener tijd, en de bankbiljetten nog niet aanstonds te vernietigen.

Hij sloot ze weg in een kastje in het laboratorium op slot.

Brand deed intussen heel andere dingen, waarvan het nut pas later aan de dag zou treden, en waarvan hij Raffles niets zei.

Daarbij werd hij geholpen door Henderson, en op het gelaat van de reus was een uitdrukking te lezen, van met moeite weerhouden ongeduld. Hij bromde telkens onverstanebare woorden tussen de tanden, terwijl hij nu en dan een blik wierp in de richting van de deur der tijdelijke ziekenkamer...

Dit alles had plaats, nadat er een vrouw was verschenen, omstreeks twee uur, eenvoudig maar net gekleed, die zich voorstelde als de zuster van Jacqueline's vader, en kwam mededelen, dat de oude man zich in zijn haast om vlug bij zijn dochter te zijn, de voet verstuikt had, en zich niet in staat achtte, zijn kind persoonlijk te bezoeken.

Maar zijn zuster werd met vreugde ontvangen door de patiënt, die omstreeks tien minuten met haar mocht spreken, waarna Raffles de oude dame weer weg-

zond, met de verzekering, dat hij wel voor het overige zou zorgen, en dat haar nichtje de volgende dag naar 't dichtstbijzijnd ziekenhuis zou worden overgebracht.

Een kwartier daarna meende Raffles, dat de patiënte haar slaapdrankje wel kon innemen.

Wel een weinig tot verwondering van Raffles, verzocht Brand, het haar zelf te mogen toedienen.

De jonge man begaf zich dus in de ziekenkamer, trad glimlachend op het meisje toe, dat met een lijdend gelaat achterover lag, schonk een lepel van de drank vol, en zei vriendelijk:

— Hier kom ik u de slaapdrank brengen, die u zeker wel een vol etmaal rustig zal doen slapen. Gij behoeft er niet bevreesd voor te zijn, het bevat een weinig opium.

Hij had reeds een lepel vol gegoten, de jonge vrouw opende haar mond, hij liet er de drank inglijden, waarna zij dadelijk met een zucht het hoofd afwendde om te gaan slapen.

Brand kurkte het flesje met zijn rug naar het bed toegekeerd, zette het in het kleine muurkastje, dat zich naast de deur bevond, veegde zijn handen af aan de handdoek die daar hing, en verliet toen het vertrek.

Toen Raffles hem enkele minuten later tegenkwam midden op de trap die naar de eerste verdieping voerde, werd hij verrast door de zonderlinge uitdrukking, die er op het gelaat van de jongeman lag.

— Wel, Charles, wat kijk je vreemd? Is er iets merkwaardigs voorgevallen? vroeg Raffles.

— O, jij zult het misschien heel gewoon vinden, maar ik vind het vrij opmerkelijk. Luister. Onze dienbare zieke, die blijkbaar vannacht heel andere dingen te doen heeft dan te slapen, heeft, zodra ik haar mijn rug had toegewend, het slaapdrankje dat ik haar had ingegeven, keurig weer uitgespuwd over de rand van het bed heen, tussen ledikant en muur, zoals ik duidelijk kon zien in het spiegeltje dat ik in de holte van mijn hand verborgen had.

HOOFDSTUK VI

VERGIFTIGD

De dag verstreek zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Jacqueline Duparc sliep, of veinsde te slapen, volgens de opvatting van Brand.

Er werd nog twee malen opgebeld om naar haar toestand te informeren, en telkenmale vroeg Raffles glimlachend:

— Hoe verklaar je dat, Charles?

— O, dat is voor een man als Kyriapoulos al heel eenvoudig, luidde het antwoord. Het adres dat onze patiënte opgaf, in de Rue Réaumur, is natuurlijk dat van een medeplichtige. Die man heet inderdaad Duparc, anders kon zijn naam niet in de gids hebben gestaan, maar daarmee houdt dan ook het hele vaderschap op. En dan die verstuurde voet. Dat is ook wel heel merkwaardig en heel toevallig.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar keek nadenkend voor zich uit, en zei tenslotte:

— Ik kan het nog altijd niet geloven. Waarom zou hij dan niet aanstonds de politie er op af hebben gestuurd, zodra hij wist dat ik het huis weer was binnen gegaan.

— Maar was jij het zelf niet, Edward, die duidelijk heeft aangetoond, dat Kyriapoulos de zaak alléén wilde opknappen, omdat de politie hem onmogelijk de wraak kon verschaffen, die hij zich wenste?

— Nu, ik zal je z'n doen, en wij zullen vannacht een oogje openhouden, ofschoon ik mij met de beste wil niet kan voorstellen, in hoeverre dat meisje ons nadeel zal kunnen berokkenen.

— Dat zullen wij gauw genoeg merken, hernam Brand grimmig. Wij hebben met een stoutmoedige en een zeer slinme feeks te doen. Want er is moed toe nodig, om zich door een motorfiets te laten aanrijden, al heeft men het zogenaamde ongeluk ook nog zo dikwijls gesignaleerd. Een je is volkomen zeker

van, dat zij van binnen niet gekneusd is?

— Dat is nu nog onmogelijk te zeggen, Charles. De minste schram is zichtbaar, zodra de huid is geraakt, maar een inwendige kwetsuur moet al van buitengewoon ernstige aard zijn, om zich aanstonds te verraden. Natuurlijk zijn sommige gezwellen gemakkelijk door de huid heen te voelen, en moet ik bekennen, dat ik niets dergelijks ontdekt heb. Om te besluiten, amie, wij kunnen voorlopig niets anders doen dan afwachten, en als je de zaak werkelijk goed hebt ingezien, als er vannacht door de tegenpartij iets mocht worden ondernomen, dan zal zij ons op ons « qui vive » vinden. Komt Kyriapoulos zelf, des te beter, dan kan ik ook meteen met hem afrekenen. Ik kan mij alleen maar niet goed voorstellen, hoe hij binnen denkt te dringen. Deuren en luiken sluiten wij altijd stevig. Maar, wacht eens, ik zou ze juist met opzet vannacht open kunnen laten, om hem de toegang te vergemakkelijken.

— Dat zal niet nodig zijn. De lieve Jacqueline zal de deur wel voor hem open maken, zei Brand droogjes. Daarvoor is zij hier binnengedrongen, en om niets anders. Let op mijn woorden!

— Als dat waar zou zijn, Charles, dan zouden wij de gehele nacht moeten waken.

— Ook dat is niet volstrekt noodzakelijk. Want ik ben zo vrij geweest aan haar kamerdeur een heel eenvoudig apparaatje te bevestigen, dat het onmiddellijk zal verklappen, ook al wordt die deur maar op een kiertje geopend. Een paar krammen, een vijftal meters bindtouw, een katrolletje, en als zij de deur zacht naar zich toetrekt om de gang in te gaan, zal zij meteen aan het touwtje trekken. In onze slaapkamer gaat dan de deur open, en wij wel zullen mo-

ren, maar die aan haar aandacht zal ontsnappen, want daartoe is het geluid te zwak. Intussen, ik voor mij zou ook het allerliefst wakker blijven, want misschien gat het vannacht om leven of dood. Heb ik je nu overtuigd?

— Nog steeds niet geheel en al, amice. Want wat het uitspuwen van die drank betreft, waarop toch alles neerkomt, dat kun je misschien wel verkeerd hebben gezien.

Brand volstond met even de schouders op te halen, en kortaf te zeggen:

— Vannacht zul je zelf wel tot andere gedachten komen. Wacht op de brommer.

De gewone routine van de dag volgde. Henderson ging zijn boodschappen doen, op alles voorbereid, maar de twee agenten, die hij op zijn weg ontmoette, namen niet de minste notitie van hem.

Hij sloeg zijn voorraden in, hij bereidde het middageten, Henderson ging zijn boodschappen doen, op alles voorbereid, maar de twee agenten, die hij op zijn weg ontmoette, namen niet de minste notitie van hem.

Hij sloeg zijn voorraden in, hij bereidde het middageten, hetwelk de beide mannen met de meeste smaak gebruikten. Hij at zelf het hem toekomende op, misschien met nog meer smaak dan anders. De duisternis viel, de beide mannen bestudeerden de avondbladen die er te Parijs uitkomen, maar vonden daar met geen woord iets vermeld van de toch zeker niet onbeduidende inbraak in het huis in Auteuil.

Het was dus wel duidelijk, dat Kyriapoulos er van had afgezien, de politie in de zaak te mengen, en dat hij, zoals Henderson het met een grijns uitdrukte « zijn eigen boontjes wilde doppen ».

Toen las Raffles geruime tijd in een van zijn lievelingsboeken, en omstreeks elf uur, nadat Raffles nog eens naar zijn patiënte was gaan zien, die rustig sluimerde, nadat hij het nachtlampje had ontstoken in de ziekenkamer, en de luiken stevig had gesloten met de bouten, begaven de drie mannen zich ter ruste.

Gewoonlijk sliep Henderson in een vrij grote kamer op de zolderverdieping,

maar ditmaal werd hij wat dichterbij gehouden, want men kon immers nooit weten; de wraakzuchtige Griek was misschien wel van plan, met een ganse legermacht te komen opdagen.

Henderson betrok dus voor die nacht een kamer, vlak naast die van Raffles gelegen, terwijl hij aan de andere kant een leeg vertrek had, waarvan de deuren stevig werden gesloten.

Die kamer werd anders gebruikt door Brand, maar deze nacht wilden de beide vrienden zich niet van elkander scheiden, en hij zou dus de wacht houden in de grote slaapkamer van Raffles.

Hier zagen twee ramen uit op de achtertuin; ook deze waren met stevige luiken gesloten.

Een balkon was er niet en het zou zeer moeilijk, zo niet onmogelijk zijn, van die kant de kamer binnen te dringen.

De grendels waren alle nog eens extra geolied, en zouden, als het nodig was, onhoorbaar in de sponningen heen en weer glijden.

De zaklantaarns lagen gereed, en Brand en Henderson, wijs geworden door de ervaring van Kyriapoulos zelf, die geen licht in zijn huis had kunnen maken, toen het toch zo dringend nodig was, omdat Brand de beide veiligheidsstoppen uit het schakelbord had gedraaid, hadden een deel van de namiddag besteed om een extra leiding aan te leggen, die niet over de meter ging, zodat het uitdraaien van de stoppen volstrekt niets zou baten.

Dat de drie mannen duchtig bewapend waren zal wel nauwelijks behoeven te worden gezegd.

Een verbindingsdeur naar het vertrek van Henderson stelde Raffles in staat, wanneer hij maar wilde, de trouwe reus te hulp te roepen.

En als Kyriapoulos soms lust mocht gevoelen, het huis in brand te steken, het zou zeker betreurenswaardig zijn, maar vrees om levend te verbranden bestond er niet, want Raffles kende een uitgang, die van dezelfde verdieping rechtstreeks naar een achterdeur voerde.

— En als hij het huis eens opblaast, mylord? opperde Henderson, op het punt

om zich naar zijn eigen kamer terug te trekken.

— Ik denk niet dat hij zulke paarden-middelen zal aanwenden, James, zei Raffles. Daarenboven, hij is nog niet binnen en hij zal wel al het mogelijke in het werk stellen om mij, als het kan, levend in handen te krijgen. En nu goed opgelet, en goed geluisterd.

De jonge vrouw daarbeneden, wie ze dan ook mocht zijn, moest wel over een buitengewoon taal geduld beschikken, want nadat zij in haar kamer reeds een ganse dag in eenzaamheid had gelegen, wachtte zij nog anderhalf uur met het openen van haar kamerdeur.

Want dat die deur om half een in de nacht geopend werd, de brommer verried het maar al te duidelijk, juist op het oogenblik dat Brand een beetje slaperig begon te worden, gezeten in een van de gemakkelijke stoelen.

Raffles sprong op, zette de brommer onmiddellijk af, en schoof heel voorzichtig de grendels terug van de deur, waarop hij deze zonder het minste gerucht op een kier opende.

Het was onmogelijk van deze plek de smalle gang beneden te zien, waarop de deur van de zijkamer uitkwam, die zo even zo voorzichtig geopend was, maar wel werd er een heel zwak schijnsel zichtbaar toen Raffles, en over zijn hoofd heen, Brand door de deurkier naar buiten keken.

Dat schijnsel verdween echter bijna weer aanstonds.

Elk oogenblik meenden de mannen het terugschuiven van de grendels van de voordeur te horen, maar het bleef stil.

— Zou zij de achterdeur willen open maken? vroeg Brand zacht.

— Ik geloof niet dat zij daar kans toe zou zien, Charles, zei Raffles. Je weet dat het slot zo ingewikkeld is, dat bijna geen enkele oningewijde het zou kunnen openen, en zeker niet iemand, die daarvoor niet de nodige instrumenten heeft.

— Dan zal zij hem misschien door een raam binnenlaten?

— Maar waarom zou zij dat in 's hemelsnaam doen, terwijl zij maar twee knippen heeft terug te schuiven? merkte Raffles weer op. Van het lichtschijn-

sel bemerk ik nu niets meer. Waar is zij toch naar toe gegaan? Ik waag het er op, om eens op de gang te gaan, en proberen over de trapleuning te kijken.

— Wees voorzichtig, je kent de man met wie wij te doen hebben.

— Hij is nog niet binnen, Charles, zei Raffles bedaard.

Hij opende de deur nog wat verder, trad op de gang, boog zich heel voorzichtig over de trapleuning heen, en zag een donkere gedaante staan, en juist op dat oogenblik verdwijnen.

Hij ging weer terug, en zei op verbaasde toon:

— Ik zag daar een schim voor mijn kamer. Zou zij mijn bureau gaan doorzoeken, en hoopt zij daar iets te vinden dat mijn identiteit zal verraden? Dat is tamelijk naief.

De drie mannen luisterden met de grootste aandacht, maar de jonge vrouw als zij het ten minste was, was zeker zeer geoefend en handig, want zij hoorden niet het minste gerucht ofschoon het toch wel zeker was, dat zij daarbeneden alles overhoop haalde.

Bijna een half uur later kwam het schijnsel plotseling weer terug, de indringster had zeker haar onderzoek beëindigd, en Raffles, die weer een paar meters naar voren was geslopen, en door de spijlen van de leuning keek, zag haar de gang verder doorlopen en eensklaps weer verdwijnen.

Hij ging in de kamer terug en fluisterde tot Brand:

— Doe de zwarte lap voor je gezicht, trek zwarte handschoenen aan, en probeer voorzichtig haar gangen na te gaan. Ik zal intussen eens trachten te ontdekken, wat er daarbuiten voorvalt. Misschien onderneemt ons logeetje wel iets op haar eigen houtje, voor de komst van haar opdrachtgever.

Brand bond zich losjes een zwarte lap om het hoofd, waarin twee gaten waren om door te kijken, trok garen handschoenen aan, zoals men ze bij begravenissen wel gebruikt, en sloop behoedzaam op zijn schoenen met vilten zolen een klein eind de trap af, terwijl Raffles daarentegen naar het venster liep, dat op de straat uitzag en dat met vi-

trage was bedekt, zodat het onmogelijk was, zelfs voor het scherpste oog, iemand in de gang te zien staan.

Maar hoe Raffles ook tuurde, hij zag volstrekt niets bijzonders. De maan scheen vrij helder, bovendien was er een straatlantaarn tamelijk dicht bij, en als daar mannen verborgen waren geweest, dan had hij ze moeten zien.

Daarop beklom hij de trap naar boven, omdat op de hoger gelegen verdieping een klein raam in de linker zijmuur was, maar ook hier kon hij niets verdachts ontdekken, evenmin als aan de achterkant van het huis.

Ook in de steeg, die zich, zoals men zich zal herinneren, langs het huis uitstrekte, hield zich niemand op. Het is waar dat deze gang op het ogenblik zo pikdonker was, dat men er nauwelijks iets had kunnen onderscheiden, verondersteld dat er iets was.

Bijna op hetzelfde ogenblik dat hij zijn slaapkamer weer binnengleed, keerde ook Brand terug, die fluisterend rapporteerde:

— Ik begrijp het niet al te goed. De jonge dame schijnt achtereenvolgens alle vertrekken te hebben doorzocht, misschien wel naar geld. Ik heb haar het laatst het laboratorium zien binnengaan.

Raffles wilde een opmerking maken, toen eensklaps het lichtschijnsel weer terugkeerde, en nu bleek het doel van die nachtelijke zwerftocht toch eindelijk bereikt te zijn, want de gedaante schreed regelrecht op de voordeur toe en schoof met eindeloze voorzorgen onhoorbaar de beide knippen terug.

Het was nu onmogelijk haar nog te zien, en evenmin konden de mannen zien, wie er nu binnentraden, maar de deur bleef tamelijk lang open.

Raffles begreep nu dat de tijd om in actie te komen, was aangebroken. Het zal misschien niet raadzaam zijn, in deze kamer opgesloten te blijven, want men kon nooit weten, wat die geheimzinnige indringers voornemens waren; misschien wilden zij wel met gifgas werken.

Raffles deed de knippen weer op de slaapkamerdeur, ging door de verbindingadeur de zijkamer binnen, vandaar

in het slaapvertrek van Brand, dat nu gebruikt werd, en door een tweede deur stonden de drie mannen een ogenblikje later in het smalle, donkere zijgangetje, waar de smalle achtertrap naar beneden begon.

Hier bleven zij een ogenblik luisteren in een volkomen duisternis, dicht bij elkaar.

Er moesten verscheidene mannen in huis zijn, want heel zacht hoorden zij de treden van de hoofdtrap kraken.

— Ik denk dat hij het met gas probeert; hij wil ons bedwelmen, fluisterde Raffles. Als de weerlicht naar beneden; misschien kunnen wij de vijand in de rug aanvallen.

Achter elkaar gingen zij de achtertrap af, en bereikten zo de smalle achtergang, vanwaar men ook in de vestibule kon komen.

Deze was maar heel zwak verlicht, door het schijnsel van een enkele zaklantaarn, die op een tafeltje lag, en Raffles, die vooraan ging, zag juist een tipje van een vrouwenrok verdwijnen aan de voet van de trap, die naar de eerste verdieping voerde.

De indringers schenen het inderdaad daarboven te willen zoeken.

Zij moesten dus enigszins op de hoogte zijn van de inrichting van het huis.

Raffles had zijn revolver reeds ter hand genomen, Brand deed hetzelfde, en Henderson wapende zich met zijn korte gummi knuppel, aan het ene einde verzwaaard met lood; een dodelijk wapen in zijn sterke vuisten.

— Neem de lantaarn in de linkerhand en licht mij bij tot aan de hulpschakelaar. Aanstands zullen wij hier wat helderheid scheppen, fluisterde Brand.

Brand had het schakelbordje goed verborgen aangebracht in een stevig gesloten kast, in een donker hoekje. De drie mannen begaven zich daarheen, en het volgende ogenblik draaide Brand de hulpschakelaar om, en alles wat maar electrisch was in huis, begon te gloeien.

— Vooruit, beval Raffles op gedempte toon. Wij hebben geen seconde meer te verliezen.

Reeds sneide hij de vestibule binnen, en het volgende ogenblik zag hij dat de

trap letterlijk vol stond met mannen.

Het leek wel alsof er op iedere trede een stond, in gebukte houding en blijkbaar volkomen verrast door dat plotselinge licht.

Heel boven op het portaal stond een man met groen lichtende ogen, die een kreet van woede slaakte, terwijl hij zich omwendde en siste:

— Vervloekt. Daar staat hij. Maak je van hem meester, en als het kan levend.

De twee mannen, die op de onderste trede stonden, wierpen zich zwijgend op Raffles, maar deze had reeds de haan van zijn windpistool overgehaald, en een der aanvallers stortte, door een kogel midden in het voorhoofd getroffen, neer.

De andere werd door Brand geveld, en de volgende seconde was een geweldige worsteling in volle gang. Met een kreet wierp Henderson zich temidden van die acht of tien mannen. Zijn loden knuppel deed zijn werk, en de mannen om hem heen vielen als strohalmen onder de zeis van de maaiër.

Een paar schoten knalden, doffe kreten werden gehoord, een man viel van de bovenste trede van de trap, door een kogel in het hart getroffen, en sleepte twee anderen mee.

Kyriapoulos, half krankzinnig van woede, nu hij zijn plannen opnieuw zag mislukken, had zijn revolver getrokken en vuurde op Raffles, maar deze had het lichaam van een der bandieten opgeheven, en droeg het bijwijze van schild, voor zich uit de trap op, terwijl hij riep:

— Laat hem niet ontkomen. Ditmaal zal ik met hem afrekenen.

Hij voelde hoe twee kogels in het slappe lichaam drongen, dat hij in zijn arm hield gekneld, en bevond zich op de zesde trede, toen Kyriapoulos met een knetterende vloek zijn leeggeschoten wapen van zich afwierp, en langs de gang wegrende.

— Hem achterna! riep Raffles luidkeels. Laat die meid maar lopen, die zullen wij later wel in handen krijgen.

Het was niet zo makkelijk de trap te beklimmen, want op alle treden lagen lichamen.

Raffles en Brand hadden echter het

voordeel, dat zij het huis voortreffelijk kenden, en Kyriapoulos ving als het ware zichzelf, toen hij in den blinde een deur had opengeworpen van een groot vertrek op de eerste verdieping, hetwelk drie ramen had, zogenaamde deurvensters, die op een gemeenschappelijk balkon uitkwamen.

Deze ramen waren niet van luiken voorzien, Kyriapoulos snelde op een er van toe, en had het reeds opengerukt, toen hij een kogel vlak langs zijn hoofd hoorde fluiten en de stem van zijn doods-vijand bevelend klonk:

— Geen stap verder, of ik schiet je neer als een hond.

Een seconde stond de Griek stil, het volgende ogenblik was Brand reeds bij hem, en velde hem met een goed gemikte vuistslag.

Toen de Griek weer overeind was gekrabbeld, half duizelig nog, trad Raffles vlak voor hem, zijn windpistool tot schieten gereed, en zei rustig:

— Nu zou ik je kunnen neerleggen, schurk, en ik ben er zeker van, dat ik een goed werk zou verrichten, want ik zou de wereld bevrijden van een monster. Je bent mijn huis binnengedrongen ik heb het recht je te doden.

Kyriapoulos, menend, dat hij op het punt stond te worden afgemaakt, krijste woedend:

— O, dat je niet vergiftigd bent, hond door de biljetten die ik voor je had klaargelegd.

— Een vriendelijke wens, riep Raffles luid lachend. Maar gelukkig liggen die biljetten veilig in mijn laboratorium en ik heb ze niet met mijn blote vingers aangeraakt.

Plotseling vloog er een deur open, Jacqueline Duparc verscheen op de drempel, bleker dan een dode, trillend als een espenblad, met ogen, waarin waanzinnige angst was gelegen en Brand begreep, dat zij achter de deur de afloop van het gevecht had willen afwachten.

— Wat zei je daar, van vergiftige bankbiljetten? vroeg zij op schorre toon. Ik begrijp het niet, drijf je de spot met mij? Waren dat de bankbiljetten, in het kleine kastje met de glazen deur? Ik heb ze genomen, een uur geleden.

— Dan ben je verloren, Jacqueline Duparc, zei Raffles, met iets als ontzetting in zijn stem. Ongelukkige, je hebt jezelf gevonnist.

De jonge vrouw stond een ogenblik zo stil als een standbeeld midden in de kamer, wel tien seconden lang, en toen viel zij plat voorover, als een boom die geveld wordt.

Zij was dood, en waarschijnlijk was zij veeleer gestorven van schrik, dan door het vergift.

Maar terwijl Brand en Raffles zich

naar haar toebogen, had Kyriapoulos van de toestand gebruik gemaakt en was met drie sprongen bij het reeds geopende raam. Hij stond op het balkon, wipte over de rand, en was het volgende ogenblik in de duisternis van de achtertuin verdwenen.

Heel in de verte klonk een lach, die een spookachtige klank had.

Het klonk als het lachen van de jakhals op het slagveld, en het voorspelde dodelijk gevaar.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Schijndode

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266